

Gần Tết Nói Chuyện Tuổi Thơ Tuổi Già

Còn hai tuần nữa là đến Tết rồi. Khi Tết đến, trẻ thơ và người già đều được tăng một tuổi. Tôi yêu mến trẻ thơ và tôi yêu kính người cao niên vì đó là hai hình ảnh, hai cuộc đời mà bạn và tôi đã, đang hoặc sẽ sống trong cõi trần ai này.

Người viết xin được tâm tình một chút về tuổi thơ nhé.

Tuổi Thơ

Khi đi họp bạn thân hữu hay chuyện trò với nhau trên diễn đàn, tôi đã thấy mấy bà nội, bà ngoại khoe nhau hình ảnh xinh xắn của các nàng công chúa, những chàng hoàng tử bé bỏng của mình và kể chuyện huyền thiên về các sinh hoạt của các VIP này với nụ cười vui vẻ, với ánh mắt sáng ngời. Lúc đó tôi thấy thương những bà bạn chưa được lên chức này vì các “cô chiêu cậu ấm” của họ chưa chịu lên xe hoa hay chưa chịu “đưa nàng về dinh”. Các bà bạn này đành phải nựng đỡ cháu của người khác cho đã thèm mộng ước được làm bà nội, bà ngoại như người ta. Thôi đừng buồn bạn nhé, thế nào rồi bạn cũng sẽ được lên chức mà thôi không sớm thì muộn vì nước chảy qua cầu rồi cũng sẽ đến bến đỗ.

Nhưng... lại chữ Nhưng nữa đây! Nhưng nhiều bà lại bảo tôi rằng: có cháu nhiều thì rất là vất vả, cực nhọc vì phải chăm sóc chúng khi chúng quấy phá, la hét ầm ĩ, không nghỉ ngơi gì được cả! Mệt lắm! Ngán lắm!

Người viết nhớ đã đọc ở đâu đó một tài liệu muốn cho sống vui sống khỏe, bạn hãy chơi đùa vui vẻ với trẻ con dưới 6 tuổi và người già trên 60 tuổi. Sao lạ nhỉ?

Trẻ con dưới 6 tuổi dễ thương hơn những em bé trên 6 tuổi chẳng?

Có thể là đúng đấy vì trẻ con trên 6 tuổi đã đi học, đã có bạn bè nên chúng bận rộn đùa vui với bạn bè ở trường hay hàng xóm, phải làm bài tập của nhà trường nên ít quan tâm bên cha mẹ, ông bà hơn.

Mya khi còn nhỏ thì đeo cứng bà nội mỗi lần ông bà nội đến nhà thăm hay khi đi ăn, đi chơi bên ngoài. Bây giờ cô nàng đã có bạn bè rồi nên không còn đi theo chơi với bà nội nhiều nữa mà đi chơi với bạn vui hơn.

Đàn con của chúng ta như một đàn chim, khi còn nhỏ chúng ríu rít trong tổ ấm gia đình. Một khi những cánh chim kia đã đủ lông đủ cánh có thể bay cao bay xa hơn trong khung trời cao rộng khác thì chúng sẽ tung bay, bỏ lại mẹ cha, ông bà ở lại trong cái tổ chim trống lạnh. Nhiều bậc cha mẹ vẫn giữ gìn những căn phòng của con cái trong ngôi nhà rộng lớn kia với hy vọng con chúng sẽ quay về tổ cũ, nhưng những cánh chim kia lo đi xây dựng những tổ ấm khác xinh đẹp hơn, nong ấm hơn. Thỉnh thoảng chúng bay về tổ cũ nhưng chỉ một chút thoáng qua mà thôi.

Cuộc đời là thế! Từ thế hệ này sang thế hệ khác, vẫn lập đi lập lại cái vòng sinh hoạt như thế!

Xin được chúc phúc cho những gia đình nào có con cháu vẫn sống quây quần bên nhau chứ người cao niên sống nơi xứ người rất cô đơn, buồn tủi. Cũng chính vì vậy mà người viết rất thương trẻ thơ dưới 6 tuổi và yêu kính người già trên 60 tuổi là thế đó.

Nói thật tình, chơi với con nít đỡ mệt trí hơn là chơi với người lớn vì chúng vô tư, thơ ngây, không vương bận chuyện ân oán giang hồ như người lớn. Ai thương chúng nhiều, lo lắng, chơi đùa với chúng nhiều thì chúng thương lại nhiều. Ai xa lạ, không gần gũi thương yêu chúng thì chúng thương ít hơn một tí! Thế thôi! Rất giản dị! Rất bình thường!

Còn người lớn thì tham, sân, si, mạn, nghi, ác, kiến đầy mình. Họ dùng mọi thủ đoạn để dành phần thắng lợi cho mình trên cõi thật cũng như trên cõi ảo! Nhức đầu quá! Mệt quá!

Rất ít người hiểu được lẽ đạo cơ trời như thiền sư Mãn Giác:

“Thân như bóng chớp chiều tà
Cỏ cây hoa lá xuân qua rụng rôi
Sá chi suy thịnh cuộc đời
Thịnh suy như hạt sương rơi đầu cành”

Cho nên đã:

“Ta cứ tưởng trần gian là cõi thật
Thế cho nên tất bật đến bây giờ”

Tuổi đời dẫu bao nhiêu tuổi nếu có tâm hồn hiền hoà vui vẻ, vô tư như trẻ thơ, phải chăng là điều ai cũng mong cầu, phải không bạn?

Xin mời quý bạn xem Youtube Tuổi Thơ An Lạc Vô Ưu để tìm lại những phút giây an lạc vô ưu của tuổi thơ ngày cũ qua link dưới đây:

http://www.youtube.com/watch?v=G1_oq4hmq9U

Tuổi Già

Một người bạn thân ở phương xa email hỏi thăm vợ chồng chúng tôi dạo này thế nào rồi sau hơn 30 năm sống ở Portland nhà quê tỉnh lẻ này.

Người viết bèn email trả lời cho bạn hiền như thế này:

“Cũng chẳng giàu, mà cũng chẳng sang

Tụi tụi hai đứa vẫn làng nhàng

Sáng ăn hủ tiếu, chiều ăn cháo

Tối ngủ một lều đến sáng chang”

Smile!

(Thơ Sương Lam)

Chúng tôi, hai người "tuổi không còn trẻ nữa" đã sống một cuộc sống thật bình thường giản dị của những kẻ sĩ, là học trò của của Nguyễn Công Trứ, muốn học tập lối sống của “sư phụ” được diễn đạt trong Hàn Nho Phong Vị Phú của Người, mà tôi đã học hồi trung học và bây giờ vẫn còn nhớ:

“Ngày ba bữa, vỡ bụng kêu bình bịch, người quân tử ăn chẳng cần no

Đêm năm canh an giấc ngáy pho pho, đời thái bình cửa thường bỏ ngõ”

Kể như thế thì vợ chồng chúng tôi cũng đã được sống trong Một Cõi Thiền Nhân rồi chứ bộ, phải không Bạn?

Bên cạnh đó, đôi khi vợ chồng chúng tôi, kẻ xách bóp, người lái xe, chạy tới chạy lui như “ca sĩ chạy show” để đến sinh hoạt cộng đồng cho vui với “tuổi cao niên” của mình. Được gọi là “người cao niên” cho oai một tí

Người viết kính ngưỡng cuộc đời và sự nghiệp của nhà thơ Nguyễn Công Trứ nhất qua hai bài thơ **Cây Thông và Kẻ Sĩ**. Ít nhiều gì hoài bão và đời sống tình cảm của người viết cũng đã chịu ảnh hưởng bởi những lời tâm tình của ông qua hai bài thơ trên. Xin được chia sẻ với các bạn hữu nào đã sống cùng một thế hệ và cùng một tâm ý với người viết nhé.

Cây Thông

Ngồi buồn mà trách ông xanh,
Khi vui muốn khóc, buồn tênh lại cười.
Kiếp sau xin chớ làm người,
Làm cây thông đứng giữa trời mà reo.
Giữa trời, vách đá cheo leo
Ai mà chịu rét thời trèo với thông

Nguyễn Công Trứ

Làm thơ viết văn đối với tôi chỉ là một niềm vui tinh thần thanh nhã “để cho vui với đời” mà thôi, nên tôi chỉ tâm tình trong đời sống bình thường của một người bình thường biết vui biết buồn, biết khóc biết cười, biết giận hờn, biết nhớ thương mà thôi. Ai cảm thông thì tôi xin cảm ơn, ai không cảm thông thì cũng đành thôi, cho nên xin ai đừng chê trách tôi là nhà thơ, nhà văn “dòm” nhé. Smile!

Người viết cũng xin thưa thật là về phương diện học Đạo, tôi cũng chỉ là người mới gieo duyên với Phật Pháp, nhất là về Thiền, tôi vẫn còn là kẻ sơ cơ học đạo nên không dám có ý kiến ý ong gì cả về những điều cao siêu hay những tranh luận về Phật Pháp, e sẽ phạm phải sai lầm. Nếu có gì thắc mắc, xin Bạn vui lòng hỏi tôn ý của quý vị cao tăng hay những vị am tường về Phật Pháp vẫn tốt hơn.

Người viết chỉ góp nhặt những mẫu chuyện Thiền ngắn ngắn, hay hay đưa vào những bài tâm tình của tôi để góp một chút niềm vui nho nhỏ cho quý vị cao niên ở Portland và các thân hữu của tôi đọc cho vui trong cái tuổi “không còn trẻ nữa” của mình mà thôi. Còn việc học và thi hành được bài học hay để tu tâm sửa tánh qua những mẫu chuyện Thiền này thì cũng tùy theo căn cơ, phúc duyên của mỗi người. Qua 452 bài viết trong mục Một Cõi Thiền Nhân tính đến ngày hôm nay, người viết đã kê cho Bạn nghe hơn 300 mẫu chuyện Đạo trích trong các kinh sách, tài liệu Phật Giáo mà tôi đã đọc được rồi đem về đây chia sẻ với Bạn. Nếu Bạn và tôi đã phải bị “quên quên nhớ nhớ” do tuổi đời thì người viết cũng hy vọng rằng Bạn và tôi cũng sẽ vẫn còn nhớ những bài học về cuộc sống con người như bài học “Cây Đình”, bài học “Ném Đá”, bài học “Xin hạt cải của nhà không có người chết”, v.v. bạn nhé.

Ý nguyện của tôi khi viết văn làm thơ chỉ là chỉ để cho vui với đời một tí, rất tầm thường, giản dị là thế đấy, bạn ạ.

Người viết cũng cố gắng lập một trang nhà mà người viết thường hay nói đùa là “tàng kinh các” của người viết, để lưu lại những bài viết, bài thơ của tôi hay những tài liệu mà người viết ưa thích. Sau những giờ phút sống lao xao ngoài đời, tôi đến, người viết trở về “tàng kinh các” của mình để có được những phút giây sống trong “cõi riêng an tĩnh” của mình. Người viết cũng mời những người bạn đồng tâm cảm với mình một đôi lần ghé qua “tệ các” nghỉ ngơi, xem và đọc qua những gì người viết cất trong đó.

Đây là địa chỉ tàng kinh các của người viết, xin mời bạn đến thăm khi “huấn” nhé. Smile!

Trang nhà Suong Lam Portland

Website: www.suonglamportland.wordpress.com

Tàng kinh các của người viết cũng “vô môn” như nhà của Phật. Bạn muốn đến, muốn đi, muốn ở lại bao lâu cũng được, tùy tâm tùy ý như bạn đã đến khu vườn Một Cõi Thiền Nhân của người viết vậy đó. Mời quý anh chị thưởng thức một bản nhạc Thiền dưới đây để cái tâm mình lắng đọng trong một ít phút giây.

Youtube bài thơ Vội của Thầy Thích Tánh Tuệ

<https://youtu.be/wvCLvCHHNNk>

Nếp sống bình thường của hai “người cao niên” chúng tôi là thế đấy. Có giống Bạn không?
Con người có tính ý đẹp đẽ hay ghê xấu một phần do hoàn cảnh và tha nhân bên ngoài ảnh hưởng đến, nhưng phần lớn là do tâm ý của mình quyết định.

Hy vọng bạn sẽ nhìn cuộc đời, nhìn người khác với cặp mắt nhân từ, với trái tim nhân ái, với nụ cười thiện cảm thì chắc chắn bạn sẽ là người dễ thương và bạn sẽ sống vui, sống khỏe, sống trường thọ đấy. Nếu không tin, mời bạn cao niên của tôi làm thử xem có đúng không nhé?

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Chúc Mừng Năm Mới

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 452-ORTB 869-12319)

CHỈ MỘT MÀ SAO

(Trích tuyển tập **BẮT ĐẾN EM**)

*

*Em gieo chỉ một hạt tình
Mà sao Si nảy linh đình sân anh?
Em đi chỉ một bước nhanh
Mà tương tư nhũn hết cành rình Si!
Á Nghi, 12.1.2019*

GIỖ BA

(Trích tuyển tập **CHỊ EM ƠI**)

*

*Tim yên tĩnh, gần Tết, con thiên định
Chọn an bình, giữ tâm định, kệ kinh
Quả gói xinh, báo đáp bao ân tình
Sao nhuộm bệnh? Tâm hồn đầy đau đớn!
Ý Nga, 27.1.2019*

LANG BĂM CỘNG HÀNH NGHỀ

(Trích tuyển tập **CHỊ EM ƠI**)

*

*Lang băm không có căn bản, điều trị
“Giết gà dọa khỉ” vô kế khả thi,
Huống chi mạng người quý giá cách gì
Làm sao điều trị cho có căn bản?*

◆

*Bệnh nhân cả nước trong tay đảng trị
Chưa cầm dao mổ đã hỏi “phong bì”
Nói gì hoa mỹ đến chuyện lương tri
Lương y ai người yên trong tay đảng?
Ý Nga, 27.1.2019*

Thứ Sáu Chiều Đông

*Thứ sáu đông về gió hắt hiu
Đàn chim nghiêng cánh trời hoang liêu
Miên man ký ức trôi quên lãng
Dịu vợi tình xưa bóng ngả chiều.*

Sương trắng điểm tô màu tóc trắng

Tình Thân

*Đừng tiễn đưa tôi đến cuối đường
Bây giờ còn sống biết yêu thương
Đừng làm đau đớn tâm hồn ấy
Và biết hỏi thăm những lúc thương.*

*Đừng khóc tiếc thương khi một ngày
Một ngày tôi hết nợ trần gian
Còn trên trái đất còn tôi đấy!
Lòng nghe vui sướng chút tình than.*

*Trời nắng hay mưa tôi vẫn thế
Dù nghèo, sang trọng... quý thật chân
Chẳng màng tăm tiếng, trên dương thế...
Hòa cùng cát bụi dưới đôi chân...*

*Xin cảm ơn đời đã cho tôi
Tháng ngày gặp gỡ những tình thân
Làm con Cha Mẹ... một đời tôi...
Làm mẹ con tôi, tuổi thiên thần...*

*Ngày mai ai biết ngày mai đến?
Sông đời trọn vẹn những tháng năm*

*Đường trần phiêu bạt nửa cung thương
Bay đi huyền mộng hồn trầm lắng
Xa bến bờ mơ giấc mộng thường.*

*Hương cúc dịu dàng nhẹ thoáng đưa
Phải chăng thứ sáu trời đang mưa
Tâm hồn đắm ướt mờ nhân ảnh
Ấn hiện xa vời đôi mắt xưa.*

*Tình thơ thứ sáu nhiều lưu luyến
Hạt bụi vô vi đọng nét mi
Mái tóc gió lay, tà áo quyen
Trúc mai chẳng trọn, nhớ xuân thì.*

Minh Giang

THƯƠNG ƠI NÀNG THƠ

(Trích tuyển tập EM TẬP VIẾT.

Ảnh sưu tầm)

*

*Bớt khó chịu, còn cào
Sao tự nhiên hoa mắt?
Chẳng có chi nôn nao
Sao quay cuồng chóng mặt?*

*Em dừng xe trốn mưa,
Ngồi một mình nghe nhạc,
Từ giai điệu chậm, vừa
Sang tiết tấu vui vẻ*

Dòng nhạc "Bach, Mozart"

*Nhè nhẹ âm cổ điển
Sao ngọt ngào quá nha
Bệnh hết hồn bay, biến.*

Hãy để con tim đầy thương mến
Giận hờn... xin xóa...chớ... ăn năn.

Thu Hương

TẬN TÌNH LIỀU LĨNH RỒI EM!

(Trích tuyển tập BẮT ĐỀN EM)

*

*Mỗi ngày anh đều hỏi han
Chứa chan dĩ dõm, nồng nàn thiết tha
Hình như chẳng mệt mỏi mà
Lời anh đã rõ ràng ra si tình!*

*Sao em láu lỉnh, thông minh
Đôi môi hóm hỉnh, lạng lỉnh, cười cười?
Ác thì cứ giết chết... tươi
Đày chi chết... héo? Ơi người anh thương!
Á Nghi, 25.1.2019*

LÌ XÌ NHAU MỘT CHỮ "THƯƠNG"

(Trích tuyển tập TẾT NÈ ANH)

*

*Từ từ anh hỏi: - Thương không?
Trả lời chậm chậm, Tây, Đông dài dòng,
Lững lờ thờ thẽ lòng vòng
Để anh lấp bắp, chữ cong cả... làng.*

*Bên bao hoa bướm bộn bàng
Môi em từng chữ dịu dàng, mênh mang
Chữ THƯƠNG quá đôi gọng gàng
Sao em không nói giỏi giang, nhẹ nhàng?*

*Bây ong lui tới ngó ngang
Tay em mười ngón mịn màng đuôi xua
Anh đành rủ Nhỏ chạy đua
Rời thôn, khuất xóm, lên chùa ngắm Xuân*

*Lệ làng sau tiếng chuông ngân
Anh lì xì Nhỏ, phàm trần nụ hôn
Tạ ơn Phật độ duyên tròn
Chữ THƯƠNG em gói lộc non lì xì.*

*Hân hoan, rạng rỡ ai bì
Ra Giêng con sẽ quy y theo... nàng!*

Á Nghi, 23.1.2019

CAU CHƯA TRÁI, TRÁU CHƯA XANH
(Trích tuyển tập TRÔNG MÒN CON MẮT!)

*Mực như nước vỡ bờ
Củ tuôn trào hớn hờ
Thơ tha hồ nhả tơi,
Ý tha hồ ni... nở...*

*Nhạc vo tròn hồn thơ,
Người tự nhiên êm ả
Thơ đến thật bất ngờ
Chút dung Âu, hợp Á.*

*Hoa thơ như đợi chờ
Có nhạc, mưa mới nở
Người làm sao hững hờ
Thương ơi à! Vạn thuở!
Ý Nga, 24.1.2019*

Biển Sóng Nhặt Nhà

Hãy dõi trông theo bước dấu yêu
Biển chiều hoang vắng đến cô liêu
Tình trong mắt nhớ, tình muôn thuở
Biển đẹp tình ơi những buổi chiều!
Ô kìa mây nẻo nhớ thương ai
Tình như mây trắng nắng vàng rơi
Trái tim yếu ớt sao thổn thức
Tình bơ vơ, trần trở canh dài!
Chỉ muốn đời vui gió thoảng qua
Mà sao đời hờ hững xót xa
Tình không là mộng như mơ ước
Chua xót nhạt phai những ngọc ngà!

*

*Chờ em cho đủ trăm năm
Bao giờ đến lượt trăng rằm, biết đâu
Hôm nào em hết u sầu
Cùng anh thưởng nguyệt ngọt ngào bên nhau.
Ở tù Việt Cộng quá lâu
Anh dư kiên nhẫn tưới trâu, đợi cau.
Á Nghi, 21.1.2019*

Thơ Tết

Còn hai tuần nữa Tết rồi a?
Ngày tháng xoay vần cứ diễn ra
Tuổi trẻ tà tà ra khỏi cửa
Cái già sòng sọc bước vô nhà.
Quên lui quên tới, không buồn khô
Nhức căng nhức chun, khỏi bước xa
Tết đến đây rồi, ừ Tết đến
Vui hay sâu muộn, tự tâm ta.

Còn hai tuần nữa Tết thật sao?
Chửa thấy hoa mai, chửa thấy đào
Gọt củ thủy tiên chưa bắt rễ
Cắt hàng may áo chửa ngồi khâu.
Gạo tiền cơm áo lo không xuể
Giỗ chạp tết tung lại tốn hao
Thôi cũng cố sao cho ra vẻ
Ngày xuân ngày Tết được bánh bao.

Thúy Messegee

TẾT NÀY ANH CÓ ĐẾN XÔNG NHÀ

Tết này anh có đến xông nhà?
Quên những chuyện buồn năm cũ qua,
Sáng mòng một tết anh đến ghé,
Mừng Xuân mai vàng vừa nở hoa.

Tuổi anh hợp với tuổi của em,
Không cần xem tuổi em vẫn tin,
Không cần tam hợp hay nhị hợp,
Anh xông nhà may mắn cả năm.

Hướng đến nhà em đã quen rồi,
Đông tây nam bắc cũng đến nơi,
Đầu năm kiêng cử xem phương hướng,
Anh hãy yêu em một hướng thôi.

Đón anh và mùa Xuân mới về,
Chẳng cần phong bao đỏ lì xì,
Anh hãy mang theo cành lộc mới,
Mừng tuổi em giấc mộng xuân thì.

Biển hãy lặng im đừng nổi sóng
Đừng làm bão tố quất quay lòng
Trái tim bé nhỏ không còn chỗ
Nhật nhòa đọng lắng nổi hoài mong!

Ptminhhung Phạm

TOÀN TƯỚNG “TÂM TU” TÁO TỌN

(Trích tuyển tập CHỊ EM OI!)

*

Họ nói: “*Lắm người xác to
Mà đầu óc như trái nho
Cho nên mười đời nghèo khó
Làm sao sánh với học trò?*”

Nên em tọc mạch tò mò:
Ốc ai mà lại tròn vo?
Ốc Cộng biến dạng méo mó,
Nằm vùng trong những “*hố bớ*”?

Học trò cũng lắm kẻ ngu!
Nhất là bọn trốn “*mật khu*”
Phá nát giang sơn cầm tù
“*Phó tiến sĩ*” vẫn lù khù!

Cái gì chúng cũng “*tâm... tu*”
Làm gì “*tâm... chung*” hiền từ
Như bậc thánh nhân, quân tử?
Đại đồng nói dốt tổ sư!

Sử Nhà lưu hận thiên thu
Việt gian, ngoại nhân, nội thù
Bọn Cộng lòng lang, dạ thú
Đau lòng? Hữu trách, thất phu!

Ý Nga 22.1.2019

*Câu: “*Anh em tâm tu lắm*” của “*Đại Tướng Bộ Trưởng Quốc Phòng*” VC Phùng Quang Thanh nói trước Quốc Hội VC:

“*Quá trình thẩm định có ý kiến cho rằng giảm xuống Đại tá, nhưng chúng tôi vẫn kiên trì trình ra Quốc hội. Nếu Quốc hội cho phép để lại là Thiếu tướng tôi cho là rất mừng. Ban soạn thảo rất tâm tu, tôi trình mà Quốc hội không bấm nút hai khoa này không Thiếu tướng thì tôi về thuyết phục anh em rất khó. Người ta sẽ hỏi là thế bây giờ khoa Mác-Lê Nin không quan trọng à? Khoa khác quan trọng thế khoa này thì sao, hay là anh có vấn đề gì, rất là khó các đồng chí ạ*”.

Chẳng cần mang bánh mứt rượu trà,
Mùa Xuân ngọt ngào từ bao giờ,
Không có anh làm sao có tết,
Tình yêu này năm mới làm quà.

Chúc Xuân bằng ánh mắt nụ cười,
Những lời khách sáo quá xa xôi,
Trong tình yêu có tình tri kỷ,
Em đọc trong anh cả vạn lời.

Ly rượu mừng năm mới bắt đầu,
Năm cùng tháng tận trả chiêm bao,
Chúng mình cùng đón xuân về nhé,
Rộn rã ngoài kia tiếng pháo vui.

Tết này anh hãy đến xông nhà,
Không bê ngoài phù phiếm xa hoa,
Anh chỉ là anh thôi cũng đủ,
Tết cho em rạo rức mong chờ.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Lãng Đãng Hồn Xuân

Dòng sông trái mộng êm đêm
Đò qua mây chuyển còn tìm được không?
Chiều chiều mỗi mắt chờ trông
Mật mờ tin nhận mệnh mộng là buồn.

Vẫn là nỗi nhớ niềm thương
Trời cao đất rộng nghe dường hư không
Mong manh se sợi chỉ hồng
Duyên thâm buộc mãi tình đông tháng ngày.

Ánh trăng nhức nhối làn mây
Cho cơn gió nhẹ hây hây tự tình
Hỡi người duyên ước ba sinh!
Có nghe thỏ thức lung tình nguyệt tàn.

Nguyệt tàn rồi giấc mơ tan
Sao người còn đắm, lỡ làng giấc xuân
Một mai mỗi gôi đường trần
Vẫn tình là tiếng chuông ngân đời đời.

Vọng lời tha thiết tình ơi!
Chim quỳên vẫn gọi xuân vui trở về
Mặc đời giông tố tái tê
Hương còn nồng ấm cơn mê cuối đường.

Ngọc Quỳên

Hoa Mai Vàng Xứ Mỹ Forsythia

Người viết rất yêu hoa vì hoa đẹp và vì tôi là phụ nữ. Phụ nữ nào cũng thích được người yêu, người chồng tặng hoa cho mình trong những ngày đặc biệt: sinh nhật, ngày của Mẹ, kỷ niệm ngày cưới, v.v. cho có vẻ lãng mạn tình tứ một tí. Bạn xem phim tình cảm Đại Hàn thì biết liền.

Bạn yêu hoa hồng, hoa lan. Chị thích hoa cúc, hoa thủy tiên. Em thích hoa sen, hoa súng, v.v. Nhưng với tôi, tôi yêu hoa mai vàng miền Nam nước Việt nhiều hơn vì loại hoa này luôn nhắc tôi nhớ về Ba tôi thường đi mua hoa mai vàng ngày Tết mỗi năm. Năm nào cũng vậy, nhà tôi phải có một cành mai do ba tôi tự đi mua về chưng trong nhà để đón Tết. Sau này ba tôi già yếu lắm nên không thể tự đi chọn cành mai được nữa, cô em gái thứ hai của tôi phải khuôn về nhà chậu hoa mai từ vườn nhà của cô đem về chưng trong nhà để ba tôi ngắm hoa mai vui tuổi già.

Khi sang Mỹ tình cờ đi ngang qua một ngôi nhà có trồng loại hoa màu vàng tương tự như hoa mai mà ba tôi ưa thích thế là tôi tìm mua ngay loại hoa Forsythia này và đặt tên nó là "hoa mai Mỹ" đem về trồng ở sân trước nhà tôi.

Hoa Forsythia được đặt tên để vinh danh ông William Forsyth (1737-1804), người Scotland, một nhà thực vật học, người chủ quản phụ trách chăm sóc vườn thượng uyển của hoàng gia Anh Quốc và cũng là hội viên sáng lập của Royal Horticultural Society.

Đây là loại hoa có màu vàng rực rất đẹp, có 4 cánh nhọn, mọc thành chùm liên kết nhau trên mỗi cành cây. Cây hoa có thể cao từ 1 đến 3 mét. Ở Mỹ hoa Forsythia thường nở vào tháng Ba báo hiệu mùa Xuân đến. Hoa có thể sản xuất loại đường lactose. Hoa có thể mọc ở các nước Á Châu: Trung Hoa, Nhật Bản, Đại Hàn.

Trước Tết 11 ngày, phu quân của tôi đón vài nhánh hoa Forsythia này đem vào nhà thui gốc và ngâm nước nóng để thúc cho hoa nở đúng ngày Tết thay vì hoa nở vào tháng Ba là mùa Xuân xứ Mỹ

Trong những ngày hội Tết do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức hằng năm, chúng tôi đã cắt một vài cành hoa Forsythia ở vườn nhà đem vào bán gây quỹ cho Hội Cao Niên cùng với hoa đào của vườn nhà bác Kiên. Thật là vui!

Theo một tài liệu khác mà người viết sưu tầm được thì hoa Forsythia còn được gọi là Liên Kiêu được mô tả như sau:

Liên Kiêu

Tên khoa học: Forsythia suspensa Vahl. Họ Nhài (Oleaceae).

Cây cao 2-4m. Cành non hình gần như 4 cạnh, có nhiều đốt, giữa các đốt ruột rỗng, bì không rõ. Lá đơn, phiến lá hình trứng, dài 3-4cm, rộng 2-4cm, mép có răng cưa không đều. Cuống lá dài 1-2cm. Lá thường mọc đối. Hoa màu vàng tươi, tràng hình ống, trên xẻ thành 4 thùy, đài cũng hình ống, trên cũng xẻ thành 4 thùy, 2 nhị, nhị thấp hơn tràng. Một nhụy 2 đầu nhụy. Quả khô hình trứng, dẹt, dài 1.5-2cm, rộng 0.5-1cm, 2 bên có cạnh lồi, đầu nhọn. Khi chín mở ra như mở chim, phía dưới có cuống hoặc chỉ còn sẹo. Vỏ ngoài màu vàng nâu nhạt, trong quả có nhiều hạt nhưng phần lớn rơi vãi đi, chỉ còn sót lại 1 ít: Đa số nhập của Trung Quốc.

Vị thuốc Liên Kiều có thể dùng để chữa nhiều bệnh.

Tác dụng:

- Thông lợi ngũ lâm, tiểu tiện bất thông, trừ nhiệt ở Tâm (Dược Tính Luận).
- Thanh nhiệt, giải độc, giải phong nhiệt ở biểu (Trung Dược Học).
- Thanh nhiệt, giải độc, tiêu viêm, tan mủ (Đông Dược Học Thiết Yếu).

Chủ trị: Trị ôn nhiệt, đơn độc, ban chẩn, ung nhọt thũng độc, lao hạch, tiểu bí, tiểu buốt (Trung Dược Đại Từ Điển).

Kiên kỵ:

- Chỉ mát mà không bỏ, bệnh ung nhọt đã vỡ mủ thì không dùng. Hỏa nhiệt thuộc hư cũng kiêng dùng. Tỳ Vị hư yếu, phân lỏng: cẩn thận dùng dùng (Dược Phẩm Vặng Yếu).
- Người thuộc âm hư nội nhiệt và ung nhọt đã vỡ: không dùng (Đông Dược Học Thiết Yếu).
- Tỳ hư, tiêu chảy: không dùng (Trung Dược Học).
- Sốt kèm khí hư: không dùng (Trung Dược Học).
- Mụn nhọt thể âm, mụn nhọt đã lở loét: không dùng (Trung Dược Học).

Liều dùng: 12 – 20g.

(Nguồn: Trích trong thaythuoccuaban.com)

Mỗi lần Xuân về Tết đến, nhìn hoa mai Mỹ nở rực rỡ một màu vàng y chang mai vàng xứ Việt trong phòng khách là tôi lại nhớ đến ba tôi và ngày Xuân sum họp gia đình vui vẻ ngày xưa.

Tôi mang tâm trạng như tác giả NTKK bài viết "Forsythia, loài mai đất lạ" mà một người bạn yêu hoa như tôi mới vừa gửi đến tôi sáng nay. Xin cảm ơn tác giả NTKK và Minh Hạnh đã đem đến cho tôi niềm vui tình cảm về một loài hoa mà ba tôi và tôi yêu thích trong ngày Tết năm nay. Xin phép tác giả cho tôi được phép chia sẻ với các thân hữu của tôi niềm vui tình cảm này nhé. Tôi xin đa tạ và xin mời bạn cùng đọc với tôi bài viết hay và thấm đượm tình cảm gia đình này.

Forsythia, loài mai vàng đất lạ

NTKK (Thụy Điển)

Ở mảnh đất châu Âu lạnh giá suốt mùa đông này, giữa trùng trùng gió lạnh và tuyết phủ, có một loài hoa tự trút hết lá, bung mình trời dậy và làm sáng bừng cả một góc trời đông báo tiết Xuân về. Đó là hoa Forsythia – một loài hoa như “cứu cánh” của những người con Việt Nam đón Xuân trên đất khách.

Trong những ngày tháng chạp lang thang trên những con phố thưa vắng người của Thụy Điển, tôi cố dỗi mắt kiếm tìm trong những cửa hàng hoa những loài hoa quen thuộc ở quê nhà nhưng đều vô vọng.

Ngang qua những căn nhà có những chậu hoa bé xinh đặt bên khung cửa sổ sẽ chia cái đẹp với khách bộ hành, chợt thấy thêm làm sao sự hiện hữu của một chậu vạn thọ hay cúc vàng. Hoa châu Âu vẫn nhiều, vẫn đẹp và đủ sức làm cảnh sắc mùa đông bớt phần u ám nhưng với một kẻ tha hương làm trú khách trên đất này, tôi vẫn nhận ra những thiếu thốn lớn lao.

Rồi một buổi chiều cận Tết. Tôi được bạn dẫn đến một cửa hàng hoa ở khu chợ trời và nhìn thấy những cành như mai vàng với những nụ còn e ấp. Người thanh niên bán hoa cũng là một người Việt, như thấu hiểu lòng tôi, anh rất nhiệt tình bảo hoa này cũng nở hoa vàng, tương tự như mai ở Việt Nam và Tết nào anh cũng mang về chưng trong nhà để cùng có Tết như Việt Nam. Anh cẩn thận viết cho tôi tên gọi của nó: Forsythia và bảo thêm là nó có họ hàng với cây ô-liu.

Tôi đã có những cành Forsythia cho mình và cảm ơn người bán hoa như thể mình vừa được tặng một món quà quý báu. Tôi nôn nao chờ ngày Forsythia bùng nở như thể mong chờ ngày Tết thuở ấu thơ.

Lên mạng tìm kiếm hình ảnh Forsythia, tìm tôi như thất lại trước những cánh hoa vàng hết như mai, cái sắc vàng như thấp nắng không lẫn vào đâu được. Rực rỡ đến nao lòng. Cánh hoa Forsythia không đầy đặn như mai mà dài, mỏng và 4 cánh chuỗi ra như hình chiếc chuông. Ở giữa cũng có điểm xuyết nhụy vàng bé nhỏ.

Forsythia có lẽ còn giống mai rừng ở điểm không cần chăm sóc đặc biệt, thường mọc đại ven bờ rào hoặc trong những cánh rừng và cũng là loại hoa vàng báo hiệu mùa Xuân. Khác biệt là ở chỗ Forsythia luôn tự mình trút sạch lá trước khi nảy nụ và đơm hoa.

Sau khi hoa tàn thì Forsythia mới bắt đầu đâm chồi nảy lộc đổi cây thành màu xanh mượt. Forsythia còn là loài hoa thấp nắng của mùa đông giá lạnh trên một vùng đất bao la trải dài từ châu Âu sang châu Á và cả ở châu Mỹ. Hôm nay, tôi chợt vui và ấm lòng khi mang được những cành hoa dại của châu Âu đem đặt trang trọng giữa phòng mình như một vật báu. Forsythia, xin mượn hình ảnh rực sáng và tỏa nắng kia để tôi được xuôi về quê hương trong tâm tưởng.

Hôm nay, tôi ngồi bên ô cửa mùa đông này, nhìn Forsythia, nhìn những cành đông trụi lá, những con sóc chuyền cành và bầy chim di thể bay từng đàn như trôi qua bầu trời. Đêm 30 tết, tôi nhìn Forsythia và nghe đi nghe lại bản vọng cổ “Xuân Đất Khách”, “Câu Chuyện Đầu Năm”, “Bài Ca Tết Cho Em”, ... và nghe trong lòng mình một nỗi nhớ quê, nhớ Tết tưởng đã được giấu đi trong lớp tuyết dày, được xóa đi trong cảnh vật xa lạ của trời Tây vốn chẳng có chút gì hoài niệm.

Forsythia, từ đêm nay, xin cho tôi về lại quê hương bằng sắc hoa vàng rực rỡ ấy... Xin cho tôi được gọi Forsythia là mai vàng. Loài mai vàng đất lạ đã mang đến cho tôi – những người con xa xứ – thứ hương sắc quen thuộc của mùa Xuân, cho tôi được thở cùng nhịp thở mùa Xuân với quê nhà yêu dấu...

NTTK (Thụy Điền)

(Nguồn: <https://hannahlinhflower.wordpress.com/2019/01/14/Forsythia-loai-mai-vang-dat-la/>)

Tết, vợ chồng người viết đặt bình hoa mai vàng xứ Mỹ bên cạnh tượng Đức Phật Thích Ca ngồi bên cửa sổ phòng khách nhà tôi. Người viết đã trưng tượng Phật này trong một buổi tiệc gây quỹ của chùa Bửu Hưng cả chục năm về trước. Ngôi nhà nhỏ bé của người viết sáng đẹp hơn, ấm cúng hơn, đầy tình tự Việt Nam hơn với bình hoa mai Mỹ vàng rực rỡ này. Thật là một phúc duyên tốt đẹp!

Mời quý thân hữu thưởng thức hình ảnh đẹp của hoa Forsythia mai vàng xứ Mỹ do người viết thực hiện qua youtube dưới đây nhé.

[Hoa Vàng Trước Ngõ - YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=eTfgZZteF-8)

<https://www.youtube.com/watch?v=eTfgZZteF-8>

Hoa cũng đẹp giống như hoa mai xứ Việt của ta, phải không Bạn?

Xin mượn đoạn văn dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay của người viết, bạn nhé.

“Đời người như hoa nở, kiếp hoa đôi khi thật giống kiếp người, một số kiếp không

được đo bằng thời gian mà bằng giá trị sống.” Bông hoa kia dù biết sẽ "sớm nở tối tàn" vẫn cứ ngang nhiên tươi nở, trao tặng vẻ đẹp và hương thơm, được ngàn nào thì hay ngàn nấy, với tất cả khả năng và sức lực của mình.

Bạn cũng vậy, hãy cống hiến cho đời tất cả những gì bạn có với tấm lòng yêu thương. Trên đất sống của mình, hãy cho những người chung quanh những điều tốt đẹp nhất. Cuộc sống sẽ dễ chịu biết bao khi có

nhieu hoa đẹp tỏa hương thơm, khi có những người quyết sống như những bông hoa trong vườn hoa muôn sắc màu của nhân loại, để trao ban cho thế giới những giá trị nhân bản huy hoàng.”

(Nguồn: Trích trong <https://hannahlinhflower.wordpress.com>. Cảm ơn Minh Hạnh)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 451- ORTB868-11619)

GỌN BỐT THÔI!

(Trích tuyển tập NHÂN SINH QUAN)

*

Của mắt mát? Mạng còn, Chớ sầu muộn!
Còn nước non, còn nguồn ngọn cháu con
Ruộng mạ non sẽ cho chén cơm ngon
Của vài món không còn, càng thêm gọn!
Ý Nga, 18.1.2019

Một Chiều Đông

Tuyết ở trên đồi tuyết trắng phau
Phẳng lặng bình yên không chút đau
Tuyết rơi trên mắt ai nâu
Vài bông tuyết trắng điểm màu tóc bay...

Lặng nhìn theo... tuyết trắng mênh mông
Tâm hồn mở rộng một màu trong
Nụ cười vẫn nét thông dong
Chiều nay gió lạnh... hư không... ngàn trùng.

Trắng xóa ngoài trời trong âm cúng
Bên khung cửa sổ thoáng bay qua
Cánh chim mùa cũ vẫn chưa xa
Lả lướt theo chiều ngọn gió đông.

Tuyết vẫn rơi... rơi... tim vẫn nóng
Dòng đời vẫn chảy chẳng hóa băng
Bốn mùa thay đổi nghe trống vắng
Sưởi ấm tình người chút nắng trong.

Ngồi ôn kỷ niệm một chiều đông
Tóc đã phai màu... tuổi hết xanh
Rồi đây ký ức có quên không?
Chỉ biết hôm nay... nhớ... vô ngần...

Thu Hương

LẠC GIÒNG

Đường đời một kiếp ngược xuôi
Cầm bằng con nước đã trôi lạc dòng
Tình đời ngã rẽ mấy sông
Dòng trong, bến đục-mênh mông lạc loài!
Mong gì một cánh chim bay
Thì thôi, thôi thế tình phai nẻo đời
Dấu tình con sóng chơi vơi
Xót xa chi mấy buông lời, tơ chùng...
Cõi tình xa vắng đứng đưng
Buông xuôi dòng lệ lạnh lòng đắng cay
Đời người - một thoáng mây bay
Dãi dầu mưa nắng trả vay kiếp nào?
Bâng khuâng một cõi chiêm bao
Vui buồn mái tóc nhạt màu tháng năm
Tình bơ vơ, nổi bể bàng
Nửa đêm trăng sáng ngỡ ngàng mộng du!
Phạm T. Minh Hưng

ĐẠP XE VÒNG QUANH XÓM

(Trích tuyển tập TẾT NÈ ANH)

*

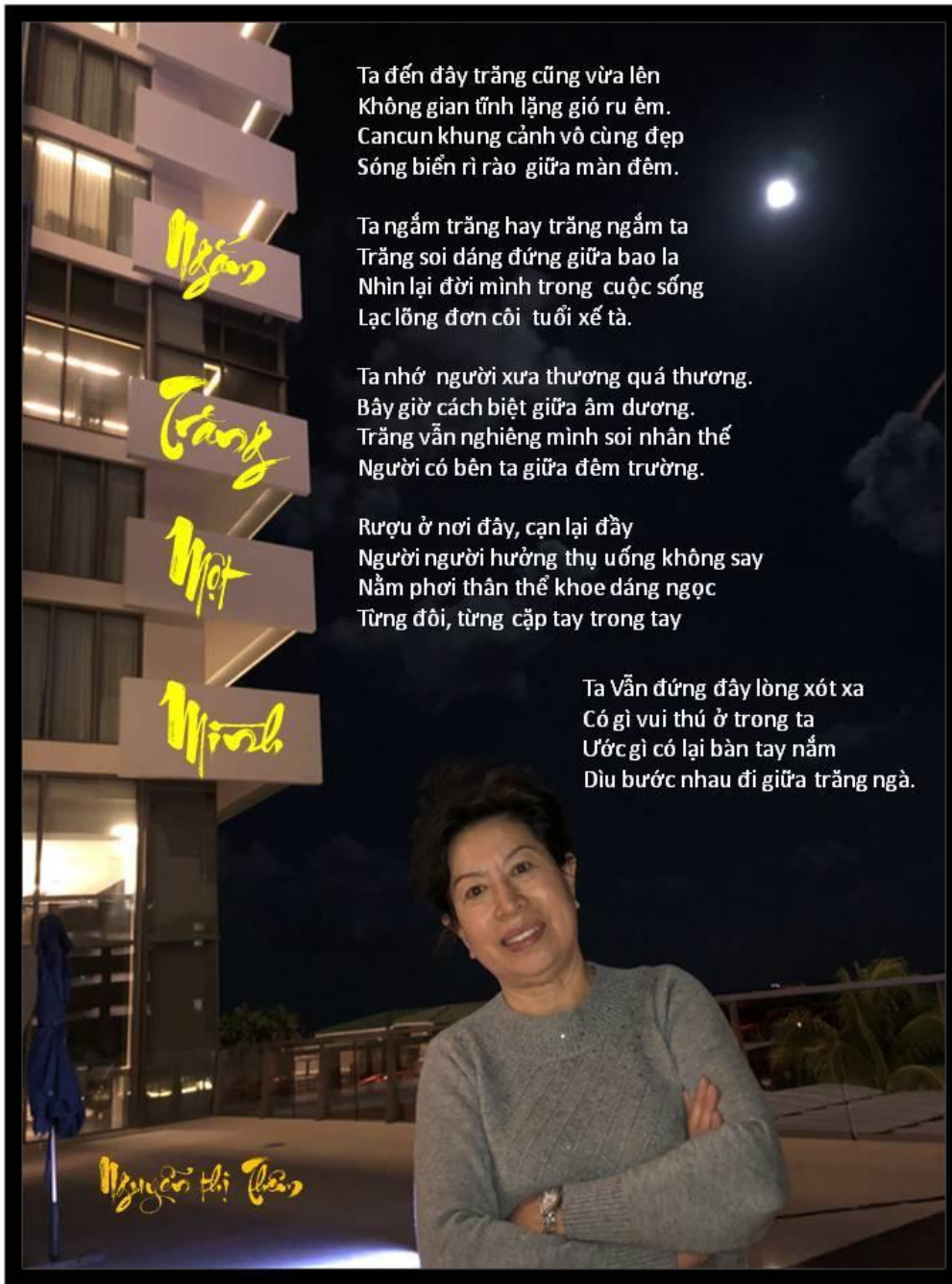
- Qua cầu dư sức nha anh
Anh còn đủ khỏe để giành sừng trâu.

◆

- Sài Gòn ngày đó thách nhau
Anh nào dư sức qua cầu chở em?
Xe leo cao dốc, chân rêm
Cô em bé tí rồi rem tay mềm.

Anh cầu tiếp sức gió đêm
Cầu thêm em, mãi, chẳng thêm ôm eo!

Bây giờ eo ôm tong teo
Em ôm, có nhớ Tết nghèo năm xưa?
Mông Ba đạp hết buổi trưa
Loanh quanh khắp phố, chỉ chừa nhà em.
Á Nghi, 16.1.2019

Ta đến đây trăng cũng vừa lên
 Không gian tĩnh lặng gió ru êm.
 Cancun khung cảnh vô cùng đẹp
 Sóng biển rì rào giữa màn đêm.

Ta ngắm trăng hay trăng ngắm ta
 Trăng soi dáng đứng giữa bao la
 Nhìn lại đời mình trong cuộc sống
 Lạc lõng đơn côi tuổi xế tà.

Ta nhớ người xưa thương quá thương.
 Bây giờ cách biệt giữa âm dương.
 Trăng vẫn nghiêng mình soi nhân thế
 Người có bên ta giữa đêm trường.

Rượu ở nơi đây, cạn lại đầy
 Người người hưởng thụ uống không say
 Nằm phơi thân thể khoe dáng ngọc
 Từng đôi, từng cặp tay trong tay

Ta Vẫn đứng đây lòng xót xa
 Có gì vui thú ở trong ta
 Ước gì có lại bàn tay nắm
 Diu bước nhau đi giữa trăng ngà.

CÓ ĐĂNG hay ĐĂNG CÓ...

(Trích tuyển tập CHỊ EM OI)

*

Nay góc nọ, mai đầu này xin xỏ.
 Ăn chưa no, còn dòm ngó lắm trò
 Nhiều lý do: vì, tại, bởi... thăm dò
 Kẻ đón gió, trở cờ ham “sắc đỏ”.

Đầu vào rọ, khóc than bị ruồng bỏ
 Nhìn bóng to ai ngờ hổ! Tên tò!
 Tưởng hay ho kiêu cợ đảng dạn dờ
 Không có CÓ, có KHÔNG KHÔNG, tức tười!

Tiền rải, rưới “tươi hột sen” khắp lối

THƠ HẢI NGOẠI

(Trích tuyển tập: CHỊ EM OI!)

*

Thơ của lính, thơ tù, thơ ty nạn,
 Thơ vượt biên đẫm lệ của thuyền nhân
 Vẫn khó khăn nhắc Quốc Hận bao lần
 Bao âm vận thương dân đầy bi phần.

Ý Nga, 15.1.2019

KIỆP NÀY TRẢ THÔI!

(Nghe bạn tâm sự.

Trích tuyển tập TÌNH SẦU)

*

Có CỐ không, sao tay rỗng lòng vòng?
Tin viễn vông, bị đảng phồng, mũi lòng
Không! Không có! “Đại đồng” kia: mất trắng!
Ý Nga, 15.1.2019

KHANG KHÁC RỒI!

(Trích tuyển tập AI BIỂU)

*

Muốn gì được nấy, ông hoàng
Thiếp chịu (chiều) chuộng quá, hỏi chàng vôi chi?
Giảng bài đoán khúc, trường thi
Cần nhân rách áo, sứt khuy Mẹ già!
Á Nghi, 13.1.2019

EM LO GÌ!

(Trích tuyển tập KHUYÊN EM)

*

Cả làng đều biết anh thương em
Đám cưới, ai cười người ấy xem
Đâu đảm, rẻ hiền, tình ấm áp
Giỏi ngoan con cái đủ êm đềm!
Á Nghi, 13.1.2019

BÓNG LẠ

(Trích tuyển tập TẾT NÈ ANH)

*

Bóng soi lạ lắm mặt đường
Nắng trưa chưa vội nhin nhường, nét kinh:
là ai, chẳng phải là mình
lọ lem lây cả bóng hình du Xuân?

Mai này đừng bước gian truân
Có anh chung, bóng quây quần đẹp hơn!
Mai này bớt tủi, hết hờn
Tha hồ quán quyết bóng vờn nắng vui.
Á Nghi, 13.1.2019

NÀNG THƠ KHÔNG DỄ

(Trích tuyển tập EM TẬP VIẾT)

*

Vận, vần sai luật, rồi beng
Đọc xong, tác giả chớ khen thơ mình
Tự kiêu là một tội hình
Khiêm nhường học hỏi, ai khinh bao giờ.
Giữ lòng trân trọng nàng thơ

Thuyền tình chèo một mình. Ôi!
Mỏi tay, đuối sức, thả trôi bồng bênh
Bồng bênh hoa tím mộng mênh
Mênh mông ơi hỡi buồn tênh lục bình.

Thương hoa nặng kiếp phù sinh
Phận bèo trôi dạt, ẩn tình ai hay?
Người, hoa chung phận trời bầy
Kiếp nào gây tội? Kiếp này trả thôi!
Á Nghi, 13.1.2019

ƯỚC GÌ ĐƯỢC NẤY!

(Nghe nhỏ N. tâm sự.

Trích tuyển tập TÌNH SẦU)

*

Ai đang nói chuyện với em
Sao tự nhiên Ai mở nhạc?
Thôi thì em chẳng nói thêm
Để Ai nghe người ta hát.

◆

Từ đây em thôi thì thăm
Mây cao quá nhưng Mây bạc,
Núi cao, núi bất đồng tâm,
Núi nên đi tìm ai khác!

Em là thảo nguyên khiêm nhường
Thương hương cỏ đồng, hoa dại;
Yêu lúa đòng đòng dễ thương,
Chẳng màng kỳ hoa, dị thảo!

Trả Mặt Trời về kiêu căng
Đom đóm đồng quê vẫn sáng
Tạo Hóa quả thật công bằng
Cho Ai ước gì được nấy!
Á Nghi, 13.1.2019

BẠN ƠI! ĐỪNG GÒ BÓ

Gieo vần, đếm chữ, tính câu,
Ý không, tứ thiếu, đem râu câu dài
Đếm đi, đếm lại hoài hoài
Sao thơ hay được? Miệt mài, tội thơ!
Sá chi điệp vận i, tờ
Thơ hay ở ý, chẳng chờ đếm đầu!
Ý Nga, 12.1.2019

Một Ít Phút Giây Tĩnh Lặng

Đến một tuổi nào đó bạn thích có những phút giây được sống an tĩnh trong một gian phòng nhỏ nhỏ tìm đọc kinh sách, thơ văn nào đem đến cho bạn một sự thư thái tâm hồn, một niềm an vui tự tại. Bạn đồng ý chứ?

Khi còn trẻ, bạn tìm thấy hạnh phúc trong sự giàu sang, trong danh vọng. Bạn đã có một ngôi nhà có “mai vàng trước ngõ, có khóm trúc bên hiên” rồi, bạn đã sống ấm êm bên vợ đẹp con xinh rồi, nhưng bạn vẫn thấy chưa đủ, bạn vẫn muốn tìm đủ mọi cách để tạo thêm nhiều ngôi nhà khác lộng lẫy hơn, đẹp đẽ hơn để thỏa mãn tham vọng được làm chủ những căn nhà của bạn, càng nhiều càng tốt, tiền để trong nhà băng càng nhiều càng thấy vui mắt hơn. Nhưng bạn có thể hạnh phúc, sung sướng hay khổ sở như người thợ hút tó trong câu chuyện “Bảy chum vàng” dưới đây:

Bảy chum vàng

Một người thợ hút tó trong triều đi qua một gốc cây có ma, bỗng nghe một tiếng nói:

- Nhà ngươi có muốn bảy chum vàng không?

Ông ta nhìn quanh và không thấy ai cả. Nhưng lòng tham lam nổi lên và ông ta đã nôn nóng la lớn:

- Vâng, tôi muốn! Nhất định rồi!”

Tiếng đó nói:

- Được rồi! hãy trở về nhà ngay lập tức. Nhà ngươi sẽ thấy các chum vàng ở đó.

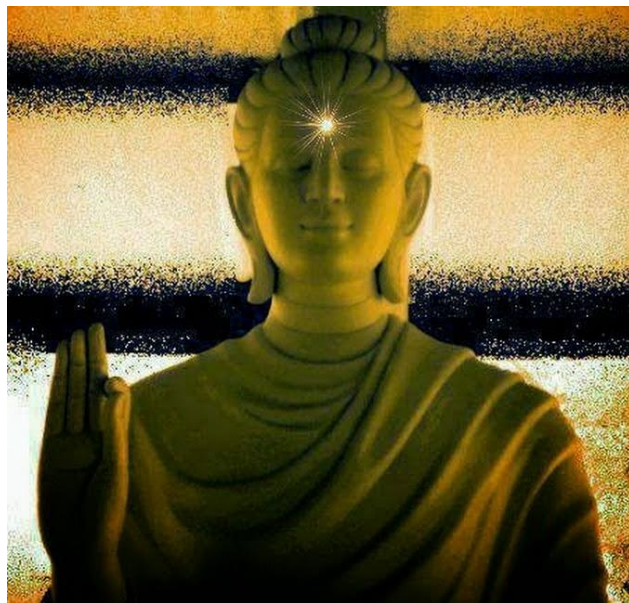
Người thợ hút tó vội vã cầm đầu cầm cổ chạy thẳng một mạch về nhà. Quả thật có bảy chum vàng ở đó- chum nào chum ấy đầy ắp là vàng, chỉ trừ một chum đầy vàng một nửa mà thôi. Lúc đó người thợ hút tó không muốn thấy một chum vàng chỉ đầy một nửa. Ông nôn nóng muốn có vàng đổ đầy chum đó, nếu không ông không cảm thấy sung sướng, hạnh phúc.

Ông bèn lấy những đồ trang sức bằng vàng trong nhà ra mà đúc thành những đồng tiền vàng để đổ vào chung còn lưng một nửa. Nhưng rồi chum đó vẫn còn lưng một nửa như trước. Để giận chưa!

Ông chắt mót từng đồng, bunn xin keo kiệt và ông cùng gia đình nhin ăn nhin mặc. Nhưng đều vô ích hết. Cho dù số lượng vàng đổ vào bao nhiêu, chum vẫn chỉ đầy một nửa.

Ngày kia ông được nhà vua tặng lương gấp bội, và ông lại tiếp tục làm đủ cách để cho vàng đầy chum. Kể cả việc ông đi ăn xin. Cái chum đã nuốt bất cứ đồng tiền nào đổ vào nhưng rồi cũng chỉ đầy một nửa.

Bấy giờ ông vua nhận thấy đáng đáp thiếu não ôm o của người thợ mộc nên hỏi:

- Có chuyện không ổn hả? Trước kia khi lương tiền còn ít ỏi nhà người hạnh phúc biết bao. Bây giờ nhà người được tăng lương gấp đôi nhưng lại xem ra thiếu nào tiêu tụy thế này. Có phải nhà người giữ bảy chum vàng ở nhà không?

Người thợ hót tóc rất đỗi ngạc nhiên thưa:

- Tàu bệ hạ, ai đã tấu trình điều đó?

Nhà vua cười khanh khách:

- Những triệu chứng thấy ở nhà người rõ ràng là của những người mà con ma đã tặng bảy chum vàng. Trước đây nó đã tặng cho trăm. Khi trăm hỏi vàng đó có thể tiêu xài được không hay chỉ để tích lũy thành đồng mà thôi thì con ma đã biến mất dạng mà không một lời nói năng. Vàng đó không tiêu xài được. Nó chỉ đem lại cho sở hữu chủ một sự thúc bách tích lũy mà thôi. Vậy nhà người hãy mau lập tức trả lại bảy chum vàng cho con ma đó rồi nhà người sẽ tìm lại được hạnh phúc.

(Nguồn: Trích trong Như Tiếng Chim Ca- Dịch giả Đỗ Tấn Hưng & Trần Duy Nhiên)

Như thế sự giàu sang có đem đến cho bạn hạnh phúc hay là đem đến cho bạn những lo âu, phiền não? Dĩ nhiên sẽ có nhiều bạn cho rằng không có tiền cũng lo âu phiền não lắm nếu phải “chạy ăn từng bữa toát mồ hôi” như Tú Xương ngày xưa. Vấn đề ở đây là làm thế nào chúng ta chế ngự được lòng tham có một muốn có thêm hại, có bạc triệu muốn có thêm bạc tỷ vì đó là nguồn gốc của bao đau khổ, và tội lỗi. Nếu biết chúng ta biết đủ thì là đủ, biết nhận thì là nhận như nhà thơ Nguyễn Công Trứ đã nói qua bài thơ Chữ Nhàn dưới đây:

“Tri túc tiện túc, đãi túc, hà thời túc,

Tri nhàn tiện nhàn, đãi nhàn, hà thời nhàn”

Một người bạn văn nghệ vừa chuyển đến người viết một bài sưu tầm với tựa đề "Cứ Tưởng Trần Gian Là Cõi Thật" với những hình ảnh đầy thiên vị, những lời hay ý đẹp đáng suy ngẫm nhưng lại không thấy đề tên tác giả. Thật tuyệt vời! Người viết xin cảm ơn anh Trần Ngọc đã chuyển chia sẻ bài sưu tầm này và xin phép tác giả bài viết cho phép tôi được chuyển chia sẻ tiếp đến các thân hữu của tôi nhé. Xin cảm tạ.

Mời bạn cùng đọc với người viết nhé.

Cứ tưởng trần gian là cõi thật

Theo tôi thì nên gọi cuộc sống trên trần thế này là "tạm", thay vì "không thật". Ý niệm gọi cuộc sống này "không thật" đến từ sự hiểu lầm của nhiều người dịch và sang định những bộ kinh của Phật Giáo.

Từ lúc bắt đầu biết suy nghĩ, tôi luôn cố gắng tìm kiếm cái logic và bối cảnh tâm linh của "sự tồn tại sau sự chết". Sau khi đọc và suy nghĩ rất nhiều về chủ đề này, cách đơn giản nhất tôi có thể hiểu nó tóm tắt như sau:

Chúng ta biết chắc chắn rằng năng lượng không thể được tạo ra hoặc phá hủy, mà chỉ có thể được chuyển từ trạng thái này sang trạng thái khác (Première loi de thermo-dynamique ou populairement, loi de conservation d'énergie: "L'énergie ne se crée ni ne se perd, mais elle peut seulement changer d'état") (Energy cannot be created nor destroyed, but can only change state). Vậy thì khi thân xác chúng ta chết, cơ thể vật lý của chúng ta bị phân hủy hoặc bị cháy/thay đổi hình dạng và xác chúng ta không còn tồn tại. NHƯNG còn ký ức, suy nghĩ, trí tuệ, cảm xúc, hiểu biết... của chúng ta thì sao? Nếu không có gì có thể giết chúng, thì câu hỏi cần được đặt ra là "chuyện gì xảy ra cho chúng ta?" Nếu nó tiếp tục tồn tại thì nó ở đi đâu, ở đâu, làm gì, sẽ ra sao?

Nếu chúng ta thừa nhận rằng thân thể vật lý của chúng ta là một khối năng lượng thay đổi hình thể khi chúng ta chết (từ đầu mình tay chân ruột gan xương cốt... thành một khối atome), thì nếu tâm trí của chúng ta cũng là một dạng năng lượng thì nó cũng phải biến thể và tồn tại nơi nào đó, phải không? Về mặt logic, chúng ta phải trả lời "Đúng vậy!"

Nhiều bằng chứng thật tế đã được tâm lý học đưa ra chứng minh rằng tâm trí và suy nghĩ của chúng ta tiếp tục tồn tại dưới hình thức ondas électro-magnétiques và được lưu trữ ở đâu đó để tiếp tục chuyển từng thành phần hoặc toàn bộ sang cuộc sống tiếp theo dưới một dạng thức nào đó. Ở đâu? Trong thế giới tiềm thức mà các tôn giáo, người ta gọi nơi đó là "thiên đường hay niết bàn", chờ để được biến đổi và phân phối. Một vài người cho rằng họ có khả năng kiểm soát tâm trí để có thể truy cập các kiếp sống trước bằng ý chí, tuy không ai có bất kỳ bằng chứng nào về điều này. Tôi đã nghe những câu chuyện về những người có thể nói tên của cha mẹ trong đời trước, đời sống và cái chết của anh ta, nơi anh ta sống, một vài sự kiện chính của kiếp sống trước, v.v. nhưng không ai thật tâm kiểm soát những lời nói huyền bí này. Vì vậy mà hoài nghi là thái độ tốt nhất.

Trở lại đề tài này, tôi nghĩ rằng kiếp sống trần gian hiện tại của chúng ta là cõi sống THẬT, nhưng chỉ TẠM mà thôi.

Cứ tưởng trần gian là cõi thật

***Khi tóc bạc trên đầu trôi dạt mãi,
Cội nguồn ơi chiếc lá lại rơi về.***

***Đường về khép bóng trần gian
Lợi danh gói một hành trang vô thường***

***Ngoảnh nhìn cuộc đời như giấc mộng
Được mất bại thành bồng chốc hóa hư không***

***Phú quý vinh hoa như mộng ảo
Sắc tài danh lợi tựa phù du***

***Tắt bật hơn thua rồi cũng bỏ
Thong dong tự tại vậy mà vui***

***Đêm qua mộng lại thật gần
Đừng lay tôi nhé hồng trần mong manh!***

***Ta về giữ mộng trinh nguyên
Bờ hun hút lạnh nắng xuyên hình hài***

***Thân như bóng chớp chiều tà
Cỏ cây hoa lá xuân qua rụng rời
Sá chi suy thịnh cuộc đời
Thịnh suy như hạt sương rơi đầu cành***

**Ta cứ tưởng trần gian là cõi thật
Thế cho nên tất bật đến bây giờ!**

(Nguồn: Email bạn gửi. Không thấy đề tên tác giả. Cám ơn anh TN đã chuyên chia sẻ)

Người viết vào "tàng kinh các" của tôi tìm được youtube Lời Hay Ý Đẹp của Bùi Phương, người em văn nghệ tài hoa đã qua đời của tôi, có hình minh họa những lời nói trên, nên xin được mời quý bạn cùng thưởng thức nhé.

Youtube LOI HAY Y DEP - Man Giac Thien Su - Sad Romance - BP (HD ...
<https://www.youtube.com/watch?v=5vxJu5G50cY>

Nhạc hay, hình đẹp, Bạn nhi?

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 450-ORTB 867-11119)

Quyết Tâm Đầu Năm
Đầu năm thảo resolutions
Năm hết, nhìn qua... vẫn số không
Cơ khổ, rằng sao mà tẻ rữa?
Chẳng qua chi tại tình lòng bông.

Đầu năm quyết chỉ xuống vài pounds
Mỹ vị cao lương cứ gọi chào
Tinh số cuối năm... ô lải khảm!
Phen này tăng trọng, biết làm sao?

Đầu năm quyết chỉ sẽ work out
Tập tạ, đi bơi, chẳng nhằng sao
Ăn ngủ, chơi, đùa ngày tháng cạn
Lấy đầu giờ thể dục thể thao?

Đầu năm kiên quyết để savings
Dè sẻn từng đồng chẳng dám khinh
Rôm rà ăn tiêu, năm lại hết
Account xem lại, thật linh tinh!

Đầu năm mười chín, có the same?
Quyết chỉ phen này không rút em
Thất bại bao phen, nay xóa sổ
Năm ni ta phen đầu ngày đêm!

Thúy M
Đầu năm không muốn gặp doctor,
Lễ tết: ăn rồi nhậu thật to
Cao mỡ, máu cao xin châm chước,
Cho em được ngủ kỹ ăn no.

Đầu năm em sẽ waiting for...
Trúng số vận may giải Mega,
Mấy đồng lương "hủ" em chán lắm,
Nên mơ mộng có lúc giàu to.
NTTD

Đầu Năm...
Luật thơ: thất ngôn tứ tuyệt, bắt đầu bằng "Đầu năm" và chữ cuối trong câu đầu phải là ngoại ngữ.

Bị Nghỉ Việc
Đầu năm nghỉ việc tại shutdown
Cũng bởi hai phe chống, cãi nhau
Bởi chuyện xây tường ngăn kẻ lạ
Ngăn dân nhập lậu – Cộng Hòa gào. *

Đầu năm tính chuyện lãnh welfare
Nghỉ việc, không lương, thật chán phè
Tháng rộng, ngày dài, ngồi ngáp vật
Ăn rồi lại xúc, nặng thân nề!

Đầu năm tính chuyện retirement
Hết sợ shutdown, khoe tâm thần
Chúng có gắng nhau, mình chẳng kết
Đi làm hay nghỉ chẳng bận tâm.

Đầu năm tính số dư savings
Đủ sống an nhàn, hưởng tận tình
Mọi thứ trên đời đều bỏ hết
Còn chẳng mấy chữ "ngộ, an bình".

PThúy
* **Republicans**

Năm Mười Chín
Đầu năm mười chín, say goodbye
Chuyện rầu chuyện rĩ chuyện lai rai
Tôm trộn bỏ vào chung bao rác
Đem vứt đi liền, chẳng đợi mai.

Đầu năm mười chín làm menage
Những chuyện linh tinh, chuyện ta bà
Bỏ vào toilette xong giặt nước
Tắm gội cho xong ra uống trà.

Đầu năm mười chín sẽ detendre
Giã chôn bon chen, chôn lảng xăng
Tắm hôn thư thái đi ra beach
Ngắm sóng xô bờ giọt nước văng...

Đầu năm mười chín đã commence
Thuyết Pháp lắng nghe, thiền tập hằng
Từ bi hỷ xả ngày tu luyện
Trí, tâm thư dần lại trẻ măng.
Sao Khuê

Đầu Năm
Đầu năm thời tiết cũng OK
Ngờ đầu trời lạnh, mưa dầm dề
Nhức đầu số mũi rồi cảm cúm.
Năm mẹp trên giường quá chán chê.

Đầu năm đầu tháng đi Doctor
Biết ngay bị cúm khám sơ sơ
Chích chỗ mũi, thuốc bảo vệ ngủ
Chóng mặt, buồn nôn người bơ phờ.

Đầu năm đến viếng pharmacy
Đưa toa ngồi đợi chán cách chi
Ước gì có một tô cháo cảm.
Nhớ mẹ ngày xưa buồn hoe mi.

Đầu năm xin được nói Thank you
Cám ơn các bạn đã thương yêu
Gia đình ấm cúng Có Gái Việt
An vui, sức khỏe, hạnh phúc nhiều.
Nguyễn Thị Thêm

“ĐẠI GIA” Ở MỸ

(Tặng anh chị X. Houston, TX)

Bà Xuân đã dọn dẹp nhà thơm mát, căn phòng apartment một phòng ngủ của hai vợ chồng bà ngày thường đã gọn gàng bà vẫn muốn gọn gàng hơn, lại có bó hoa tươi mới mua ở chợ về cắm để giữa bàn nên phòng khách chật hẹp bỗng tươi thắm và lịch sự hơn ngày thường.

Bà sốt ruột ngóng nhìn mông lưng ra khung cửa sổ và nói với chồng:

- Chắc anh chị Bảo sắp đến rồi.

Rồi bà bỗng ngại ngừng:

- Họ là đại gia ở Việt Nam nhà cao cửa rộng, tiền bạc bễ bề, chúng ta tuy ở Mỹ nhưng ngược lại...

Ông Xuân hiểu ý vợ:

- Mỗi thời mỗi khác, ngày xưa nhà bà giàu có trong khi bà Bảo là con nhà công chức nghèo mà hai người vẫn chơi thân nhau đây.

Ngày xưa bà Bảo và bà Xuân là bạn bè cùng lớp từ trung học đệ nhất cấp đến đệ nhị cấp, cả hai cùng theo học anh văn Hội Việt Mỹ, cùng yêu thích tiếng Anh và thích một nước Mỹ xa xôi giàu đẹp.

Bà Xuân học năm thứ hai luật khoa thì lấy chồng. Ông Xuân cũng là sinh viên văn khoa vào đời lính. Chàng theo nghiệp đao binh, bỏ dở học hành, nàng yêu lính sẵn sàng làm người vợ thời chiến. Cha mẹ bà Xuân cho vợ chồng bà một cửa hàng sửa xe gắn máy ở Đa Kao, nàng trông coi cửa tiệm với vài người thợ, chàng ở tiền đồn xa thỉnh thoảng về thành phố thăm vợ.

Bà Bảo không học đại học nào, bà đi làm công chức như cha, cô thu ký lương ba cọc ba đồng lấy chồng là một đồng nghiệp cũng chẳng khá giả gì. Hai người bạn có gia đình riêng, hai cuộc sống khác nhau. Dòng đời nổi trôi chia rẽ mỗi người một hướng và cách xa.

Gia đình bà Xuân sang Mỹ diện H.O. Sau những năm tháng dài tù tội nơi núi rừng từ Nam ra Bắc, ông Xuân bệnh hoạn đau yếu, ông đi làm được một thời gian ngắn thì phải nghỉ ở nhà, bà Xuân cũng làm chẳng bao nhiêu, nghỉ ở nhà để chăm sóc chồng. Hai ông bà đang hưởng tiền trợ cấp của chính phủ.

Ông bà Bảo đi tour du lịch sang Mỹ, đến thành phố Houston tiểu bang Texas. Hai người bạn xưa mới vừa biết tin nhau qua một vài người quen. Thế nên mới có cuộc hẹn gặp nhau bất ngờ ngày hôm nay.

Ông bà Bảo đang đứng trước cánh cổng sắt của khu apartment trên đường Beechnut, phải bấm số mật mã mới liên lạc được ông bà Xuân để cổng mở.

Ông lẩm bẩm khen:

- Nhà khu chung cư có cổng an ninh tốt quá, chẳng thua gì nhà mình ở Sài Gòn bà nhỉ.

Bà Bảo ngắm nghía tòa nhà và trầm trồ:

- Nhà chung cư cao tầng này vừa đẹp vừa mới, chắc giá thuê không rẻ đâu, anh chị Xuân vẫn phong lưu như ngày xưa.

Ông bà Xuân đã hớn hở tận tình đi ra cổng đón khách vào nhà, chào hỏi mừng vui ríu rít xong chủ và khách thông thả đi bộ qua những hành lang, bước lên những bậc thang sạch đẹp của chung cư. Bà Bảo cất tiếng khen:

- Khu chung cư cao cấp có khác, sạch sẽ không thấy một cọng rác.

Ông bà Xuân chưa kịp nói gì thì ông Bảo chỉ một bóng dáng bà Mễ đang lui cui quét dọn phía xa cuối hành lang:

- Bà nhìn kìa, cố lao công quét dọn chăm chỉ thế cơ mà.

Nhà ông bà Xuân ở tầng hai, là một căn phòng nhỏ rộng khoảng 700 Sq Ft. Bà Xuân thành thật khiêm nhường:

- Hai anh chị ở Việt Nam là đại gia, nhà cửa cao sang rộng lớn thông cảm cho vợ chồng chúng tôi căn phòng hẹp này nhé. Nghe bạn bè nói anh chị có công ty lớn lắm...

Được dịp bạn hỏi bà Bảo hãnh diện:

- Nhờ trời chúng tôi ăn nên làm ra. Dù bận trăm công nghìn việc chúng tôi cũng Mỹ du một chuyến cho biết đó đây.

Mời khách ngồi xuống ghé xong bà Xuân pha trà rót nước và giới thiệu:

- Đây là căn chung cư bình thường chứ chẳng cao sang gì, được cái là mới xây dựng 6-7 năm nay, dành cho những người cao niên hưởng trợ cấp nhà nước. Chúng tôi chỉ trả tiền thuê với một giá rất rẻ.

Bà Bảo ngạc nhiên suýt xoa:

- Ô, thích nhỉ...

Ông Bảo thì thực tế thắc mắc:

- Vậy là anh chị đã đi làm đóng thuế cho nhà nước nhiều lắm mới được hưởng tiêu chuẩn này?

- Trái lại, chúng tôi đi làm ít lắm, lúc có lúc không, thậm chí không đủ credit về hưu nữa, nên nhà nước phải trợ cấp mọi chi phí như nhà ở, y tế và tiền mặt để sinh sống.

Bà Bảo hỏi ngay:

- Mỗi tháng hai anh chị được trợ cấp bao nhiêu? Có thoải mái chi tiêu không?

Ông Xuân tỉ mỉ:

- Ở Texas này tiền trợ cấp cho một người là 771 đồng, cho hai vợ chồng ở chung thì hơn 1,100 đồng, lại còn thêm mấy chục đồng tiền food stamp nữa. Tuổi già chúng tôi ăn xài là bao nên vẫn có dư tiền thỉnh thoảng gửi giúp vài họ hàng nghèo khó ở Việt Nam. Về mặt y tế chúng tôi đi bác sĩ hay vào nằm bệnh viện không tốn một xu nào cả.

Bà Xuân kể:

- Có lần ông ấy cảm thấy mệt khó thở tôi gọi 911 vài phút sau là xe cấp cứu đến chở thẳng ông vào bệnh viện. Ở với ông suốt buổi chiều, cô y tá biết là tôi đói nhấc nhân viên nhà bếp mang lên cho tôi một suất thức ăn bữa chiều nóng sốt ngon lành.

- Thế chị Xuân có phải “xã giao” cho tiền cô y tá không mà họ đối đãi tốt thế? Còn tiền “lót tay” cho bác sĩ là bao nhiêu?

- Ở Mỹ không phải như Việt Nam đâu chị Bảo ơi, bọn phận bác sĩ, y tá là phục vụ người bệnh đến nơi đến chốn mà.

- Ô, thích nhỉ.

Bà Bảo kêu lên xong lại so sánh:

- Những bác sĩ mà vợ chồng Xuân đến khám bệnh, bệnh viện mà chồng Xuân nằm là niềm ước mơ cao xa của biết bao người ở Việt Nam, phải có thật nhiều tiền, phải xin đủ thứ giấy tờ thủ tục mới đến được nước Mỹ để chữa bệnh.

- Vâng, nhờ sống ở Mỹ, y tế của Mỹ chăm sóc mà sức khỏe ông Xuân nhà tôi mới được như ngày nay.

Ông Bảo thắc mắc sang chuyện khác:

- Nhưng người ta bảo ở Mỹ không có... tình người. Ngay con cái họ, đến tuổi trưởng thành cũng bị “đuối” ra khỏi nhà. Quanh năm ta chẳng thấy mặt mũi thẳng hàng xóm ra sao. Họ lại kỳ thị những sắc dân da màu.

- Văn hóa, cách sống, suy nghĩ của mỗi dân tộc khác nhau thôi anh ạ. Người Mỹ không có tình người sao các ông bà tỷ phú Mỹ đã hiến tặng bao nhiêu của cải cho tha nhân, cho xã hội. Chính phủ Mỹ cho chúng ta bảo lãnh thân nhân đoàn tụ diện vợ chồng, con cái cha mẹ đã đành, kể cả diện anh chị em, một người ở Mỹ bảo lãnh cả đàn anh chị em và con cái họ sang Mỹ đoàn tụ.

Bà Bảo tán thành:

- Phải đấy, ngay dân gian Việt Nam mình còn có câu “Kiến giả nhất phận” anh em ai có phận nấy chứ có đùm bọc nhau mãi đâu. Người Việt mình còn kỳ thị với nhau nữa là, nào kỳ thị vùng miền, tôn giáo, giai cấp, giàu nghèo.

Ông Bảo gật gù:

- Ừ nhỉ... suy ra mình còn kỳ thị mình nói chi ai, cho tới giờ này các diện bảo lãnh của Mỹ vẫn còn. Đúng là lòng bao dung nhân ái của nước Mỹ không ngừng nghỉ.

Bà Xuân nói:

- Nhìn những người handicap ở Mỹ là thấy tình người ra sao rồi, họ được đối xử tử tế và thân ái, mọi ưu tiên dành cho họ nơi công cộng.

Vừa lúc ấy có tiếng gõ cửa, thì ra cô Lan đến. Bà Xuân dặn dò nhờ cô nấu cho bữa ăn chiều với hai người khách xong ra bàn tiếp tục chuyện trò. Bà Bảo tò mò hỏi:

- Anh chị thuê mướn người giúp việc nhà há?

Bà Xuân giải thích:

- Đây là người của Home care đến giúp chúng tôi những công việc nhà như đi chợ, nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ v.v. Mỗi ngày cô đến làm việc 6 tiếng. Chi phí thuê mướn nhà nước chi trả.

- Trời, thế thì anh chị như ông hoàng bà chúa rồi còn gì, được trợ cấp đủ thứ lại còn kẻ hầu người hạ.

Ông Bảo cũng ngạc nhiên:

- Sao mà nước Mỹ rộng lượng tử tế đến thế chứ. Tuổi ngoài 70 như anh chị Xuân bao người ở Việt nam còn phải nắng mưa dãi dầu kiếm miếng cơm manh áo. Hèn gì tôi từng nghe nói ở Mỹ là thiên đường của tuổi già, nhưng hôm nay tận mắt thấy tai nghe, chỉ đôi điều trong nhà anh chị thôi, tôi đã hiểu cái thiên đường ấy tốt đẹp thế nào.

Bà Bảo bỗng buồn buồn:

- Chị Xuân còn nhớ không? Hồi chúng mình học Hội Việt Mỹ cả hai từng ngưỡng mộ nước Mỹ giàu đẹp. Xuân đã may mắn được đến nơi này còn tôi thì không.

Bà Xuân thành thật:

- Tuy ở Việt nam nhưng vợ chồng chị là đại gia giàu sang cũng sướng chán.

Bà Bảo càng thành thật hơn:

- Vợ chồng Xuân mới là đại gia ở Mỹ.

- “Đại gia”... hưởng trợ cấp nhà nước hả chị Bảo.

- Tôi nói thật đấy, không bông đùa đâu. Những gì vợ chồng chị đang hưởng chẳng con cái nào chăm lo cho được dù chúng ở Mỹ hay ở Việt nam, dù chúng giàu có đến đâu.

Bà Bảo kể lể:

- Vợ chồng tôi đại gia thật đấy nhưng làm ăn ở Việt Nam lắm cạnh tranh, lắm thăng trầm, lúc được lúc thua, đâu phải chỉ toàn là những thành công tiếp nối thành công. Nhất là phải xã giao, biếu xén, hối lộ mới xong thủ tục đầu tiên, nhưng cũng là cái dây thòng lọng treo cổ mình bất cứ lúc nào. Hôm nay đại gia mai bị nhà nước hỏi thăm xập tiệm mấy hồi.

Ông Bảo tiếp lời vợ:

- Anh chị được hưởng đầy đủ mọi tiện nghi cuộc sống của xã hội và an toàn cho đến cuối đời, tha hồ thoải mái vui hưởng tuổi già. Còn một gia tài vô giá khác là anh chị sống ở một đất nước tự do dân chủ hàng đầu thế giới. Nếu được chọn lựa thì tôi sẽ chọn lựa là “đại gia” ở Mỹ như anh chị.

Bà Bảo tiếc rề:

- Giá mà ngày xưa chúng tôi được đi Mỹ như anh chị....

Cô Lan đã nấu xong và dọn cơm ra bàn, những món ăn quen thuộc của người Việt nam như cá đù ướp xả chiên, tôm rim và canh bí nấu tôm khô.

Bà Xuân nói với bạn:

- Mâm cơm toàn là sản phẩm ở Mỹ. Mời anh chị...

Bà Bảo lại so sánh:

- “Đại gia” ở Mỹ hơn hẳn đại gia ở Việt nam chúng tôi điều bình thường này nữa, hàng ngày được ăn những thực phẩm bảo đảm chất lượng. Ở Việt Nam có tiền cũng chưa chắc mua được những thực phẩm tươi sạch. Xã hội khiến người ta lọc lừa từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, chẳng biết tin ai. Sang Mỹ du lịch ăn món gì tôi cũng cảm thấy ngon vì cảm giác tin tưởng yên tâm vào thực phẩm.

Cả nhà vui vẻ ngồi vào bàn ăn. Bà Xuân thấy vui hơn vì vợ chồng bạn cởi mở chân tình và nhận xét đúng như quan niệm của bà.

Nếu phải đánh đổi hiện tại đang là người nghèo ở Mỹ hưởng trợ cấp chính phủ để trở thành đại gia giàu có ở Việt Nam như vợ chồng chị Bảo thì chắc chắn ông bà Xuân cũng không bao giờ chấp nhận.

Nguyễn Thị Thanh Dương

HẾT GIẬN CHƯA NÈ?

(Trích tuyển tập ANH ƠI)

*

Giờ này người ấy làm chi?
Nhớ em không nhỉ? Ngắm gì chung quanh?
Gọi em đi nhé! Nhanh nhanh!
Giận nhau buồn bã, lũy thành quá cao!

*

Chuyện từ hồi nào, hồi nào
Đem ra xào xáo làm sao ngọt ngào?
Tình mình thật đẹp biết bao
Mẹ Cha đã dặn: -*Thêm vào thảo, thom*
Giữ gìn ấm mái, lành cơm
Mây chiều, gió sáng, sớm hôm vui hoài!

THA HỒ CA HÁT!

(Tặng hai cháu **HK**.)

Trích tuyển tập *TÌM VỀ ĐẤT ÁM*)

*

Hát cười Ca làm sao chẳng hợp?
Nhạc thơ đầy, hạnh phúc đường bao,
Vách xông xáo, rộn rã trăng chào,
Chung một nhà tha hồ nhạc dạo!

Á Nghi, 9.1.2019

Thì Thầm Mùa Xuân

Này anh gió hát lời ru

Có nghe chim hót mây mù muôn phương
Đêm mơ ngơ ngẩn hồn vương

Á Nghi, 9.1.2019

RA XA SÓNG CÒN LẠI GÌ?

(Trích tuyển tập NHÂN SINH QUAN)

*

Sóng đôi gió, ra xa còn uốn lượn
Hay bình yên ngự trị giữa đại dương?
Bao nhiêu người cứ bong bóng phôi trương
Cũng chẳng cưỡng được lẽ thường con Tạo.
Ý Nga 7.1.2019

ĐI CÙNG

(Trích tuyển tập ANH ƠI)

*

Mỗi ngày anh hỏi mấy lần:
“-*Đang làm chi đó?*” Ân cần ủ hương!
Ân cần như thở đến trường
Mỗi ngày đưa đón, phố phường gốc khu.

Bất cần bão, gió, nắng, mưa
Ngày nào cũng cứ dư thừa chờ nhau
Ghiền em hơn cả thể thao
Thảo nào dù bận đến đâu cũng tìm.

-*Em là nhịp đập trái tim
Không em, tất cả im lìm, hư vô
Theo em chẳng một đắn đo
Mắt em là cả rũi ro đời này.*

Cũng may em chẳng dọa dầy,
Cũng may anh hưởng lộc dầy, phúc cao
Nam nhi chẳng đến nỗi nào
Việt gian ghét lắm, đồng bào rất thương!

Cho nên em mới chung đường
Tiếp tay giữ lửa, cật nung chí hùng
Giàu sang lắm kẻ lạ lòng
Quê hương rẻ rúng, Đất Chung xem thường.

May mà cuộc sống tha hương
Nhắc nhau hai đứa, lập trường thẳng ngay
Mặc ai rẽ đó, luôn đây
Con đường chính nghĩa đêm ngày cứ đi!
Á Nghi, 6.1.2019

NHANH NHANH THÌ XUÂN MỚI VỀ!

Tình ơi réo rất lời thương ngọt ngào!

*Này anh mộng ảo tìm nhau
Hương xuân ngây ngất chiêm bao tự tình
Có con chim hót hồi sinh
Dư âm cõi thế phiêu linh hồn người.*

*Và em e ấp niềm vui
Lung linh hạnh phúc chưa nguôi hương đời
Gió xuân nhẹ nhàng mây trôi
Lãng du ngơ ngẩn hồn phơi nổi niềm.*

*Yêu người yêu trọn con tim
Một đời đánh mất đi tìm mùa xuân
Này anh tha thiết tình quân!
Chơi vui biển nhớ xin dâng về người.
Ngọc Quyên*

TẾT GÌ Ở XỨ NGƯỜI TA!

(Trích tuyển tập TẾT NÈ ANH)

*

Dư âm ngày ấy còn hoài
Những gì lãng mạn khó phai theo tình.

Anh ơi! Nhớ mãi chúng mình
Khi bên rơm rạ yên bình ngày Xuân,
Lúc cùng ngồi giữa non ngàn
Anh nương theo gió hát vang góc rừng
Bầy chim xúm xít vui mừng
Hòa âm điệp khúc tung bừng tình yêu.

Ngàn năm em vẫn thương nhiều
Những yêu dấu nhuộm mỹ miều tình ta
Xuân này nhớ những Xuân xa
Anh mau đem Tết về Nhà cho em!
Á Nghi, 6.1.2019

HÓT MẶT PHÚT, HÚT ĐỘT MIẾU*
(Tặng trưởng L.Đ.P. và những ai đã bỏ được thuốc
lá.

Trích tuyển tập CHƯA VÀNG, VỘI CHI ÚA?)

*

*Ung thư? Thì sẽ lên đường!
Bây giờ tắm thân gân guốc
Không thuốc như bị tuyết “lương”
Phận éch mơ chi châu chuộc!**

Em à! Em cần nhân chi?

(Trích tuyển tập XUÂN THA HƯƠNG)

*

Bán cả Nước mua lợi riêng, điểm nhục.
Tên nào lên cũng tính chuyện cuồng điên
Toàn tuổi tên thiếu kiến thức, tham tiền
Chín sáu triệu* sao thua vài triệu nổi?

Chất xúc tác đã dư để đồng khởi
Thanh niên ơi! Phải đứng dậy mà đi!
Đi tiên phong mà cứu nước cấp kỳ
Cờ Cách Mạng phải vì dân, vì Nước.

Đừng tin đảng gian manh mà chùn bước
Xuân, vùng lên thổi rục lửa đấu tranh!
Giặc rành rành không chiến đấu cho nhanh
Sao quét sạch Cộng Tàu ra bờ cõi?
Ý Nga, 5.1.2019

*Theo: <https://danso.org/viet-nam/>

Dân số hiện tại của Việt Nam là 96.961.884 người vào ngày 31/12/2018 theo số liệu mới nhất từ Liên Hợp Quốc.

Anh ra ngoài đời... không khí
Bác sĩ bảo tốt cách gì
Thiếu nắng gió là tối kỵ.

Ca hò cho vui thôi mà
Anh ra ngoài **"hút một phút"***
(Hút một phút thôi đó nha!)
Em khỏi mài nanh, giữa vuốt.

Một lần đã lỡ vắn vương
"Đột miếu"* nhiều quá phải... **hút**
Thấy anh... bận rộn không thương?
Nào đâu Mèo Mỡ lên lút!
Á Nghi, 4.1.2019

*Lời nói lái từ trường LDP (Hương Đạo): hút một phút > hát một phút

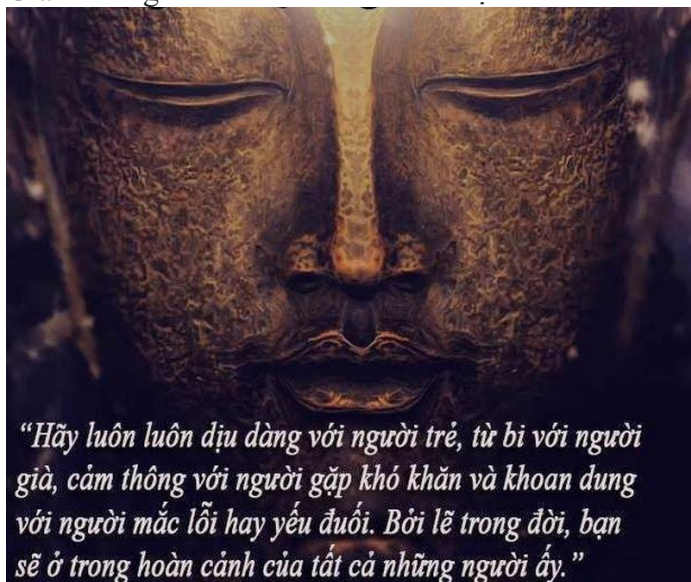
*Chẫu chàng, chẫu chuộc hay chàng hiu: loài ếch nhái lớn

*Hút 1 điếu > hút đột miếu

Năm Mới Học Chữ Từ Bi

Sau lễ Giáng Sinh là Tết Dương Lịch. Ở Mỹ lễ Giáng Sinh vui hơn Tết Dương Lịch vì gia đình xum họp xúm xít bên cây thông Giáng Sinh để trao quà và mở quà. Con nít Mỹ thích Lễ Giáng Sinh nhất vì được ông Noel tặng quà để trong chiếc vớ đỏ treo trên lò sưởi. Chúng vẫn tin thế chứ đâu biết rằng những món quà đó là do bố mẹ mua bỏ vào đấy. Người lớn thì mệt ứ hơi phải tốn tiền mua quà nếu nhà có đồng nhân số.

Gia đình người viết hình như có "luật bất thành văn" là chỉ có trẻ em mới có quà Noel, còn người lớn thì xin

"Hãy luôn luôn dịu dàng với người trẻ, từ bi với người già, cảm thông với người gặp khó khăn và khoan dung với người mắc lỗi hay yếu đuối. Bởi lẽ trong đời, bạn sẽ ở trong hoàn cảnh của tất cả những người ấy."

"miễn lễ" vì thật ra, nhiều khi món quà mình đã để hết tâm ý mua tặng chàng, hoặc tặng nàng, nhiều khi không hợp ý người nhận, Thế là sau XMas, lại có màn đi trả lại hoặc cất vào tủ để dành lại cho những vụ trao quà của những tiệc vui khác.

Các thân nhân của người viết thường tụ họp về nhà người viết để ăn uống món chay, món mặn do "bếp nhà ta nấu" hay "món ngon ta mua", chuyện trò thân mật là đủ rồi, vì thật tình nhiều khi cả tháng chúng tôi không gặp nhau hoặc hỏi thăm tin tức lẫn nhau vì ai cũng bận hết ráo.

Nhân đây, người viết xin kính chúc Bạn hữu cõi thật, cõi ảo, thân nhân gia đình họ Nguyễn Hữu Một Năm Mới An Lành, Hạnh Phúc, tạo được nhiều nghiệp thiện lành. Xin mời xem youtube Chúc Mừng Happy New Year của người viết thực hiện cho vui qua link dưới đây:

Youtube Happy New Year from Minh and Sương Lam

<https://youtu.be/M8VknSutroQ>

Một điều vui vui hay hay thường được nhắc đến mỗi khi Năm Mới đến là quý bà quý ông thường đặt ra chỉ tiêu: "Qua sang năm, tôi phải cố gắng tập thể dục hằng ngày, mỗi lần ít nhất là 30 phút, tôi phải "ăn kiêng" để được giảm cân, giảm cholesterol xấu, giảm lượng đường để không bị tiểu đường, tôi phải thể này, tôi phải thể nọ", v. v. Nhưng rồi khi gặp nhau, bà vẫn than thở: "Tôi vẫn bị phát triển bề ngang", ông vẫn cảm râm bởi lượng cholesteol xấu vẫn "u như kỹ" vì khi đi ăn buffet họ vẫn ăn lia chia cua, tôm hùm, nghêu sò ốc hến hai ba đĩa đầy cho đáng đồng tiền bát gạo, thì bảo sao mà lượng cholesterol, lượng đường, sức nặng giảm xuống cho được. Thế rồi lại phải hi hà hi hục đi đến gym tập cho xuống cân, xuống lượng một tí. Mệt thật!

Tôi là "cây quạt bụi" (Fan) của Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc vì tôi thích cách suy nghĩ, lối hành văn "tếu tếu" của ông nhưng ông lúc nào tâm bình khí hòa, dẫn đưa người đọc hiểu được những điều rất có ích cho sức khỏe, cho tinh thần của độc giả. Tôi đọc rất nhiều bài viết của ông, Một trong những bài viết mà tôi thích nhất là bài viết **Từ Bi Với Mình**. Xin mời bạn cùng đọc với người viết nhé.

Từ bi với mình...

Hình như ta chẳng bao giờ thực sống trong hiện tại cả! Lúc còn trẻ, ta mơ ước tương lai, sống cho tương lai. Nghĩ rằng phải đạt cái này cái nọ, có được cái kia cái khác mới là sống. Khi có tuổi, khi đã có được cái này cái nọ, cái kia cái khác thì ta lại sống cho quá khứ! Nhỏ mong cho mau lớn, lớn mong cho nhỏ lại. Quả là lý thú! Tóm lại, ta chẳng biết quý những phút giây hiện tại. Từ ngày "thế giới phẳng", ta còn sống với đời sống ảo. Ta ngồi đây với bạn nhưng trò chuyện với một người nào khác, cười đùa, nhăn nhó, giận dữ, âu yếm với một người nào khác ở nơi xa. Khi bắt lại câu chuyện thì nhiều khi đã lỡ nhịp! Hiểu ra những điều tầm thường đó, tôi biết quý thời gian hơn, quý phút giây hiện tại, ở đây và bây giờ hơn. Nhờ vậy mà không có thì giờ cho già nữa! Hiện tại thì không có già, không có trẻ, không có quá khứ, vị lai. Dĩ nhiên, không phải là trốn chạy già mà hiểu nó, chấp nhận nó, thưởng thức nó. Khi biết "enjoy" nó thì quả có nhiều điều thú vị để phát hiện, để khám phá. Một người 60, tiếc mãi tuổi 45 của mình thì khi 75, họ sẽ tiếc mãi tuổi 60, rồi khi 80, họ sẽ càng tiếc 75! Vậy sao ta đang ở cái tuổi tuyệt vời nhất của mình lại không yêu thích nó đi, sao cứ phải... nguyên rùa, bất mãn với nó. Có phải tội nghiệp nó không? Ta đang ở cái tuổi nào thì nhất định tuổi đó phải là tuổi đẹp nhất rồi, không thể có tuổi nào đẹp hơn nữa!

Ta cũng có thể gặt gặm mình chút đỉnh như đi giải phẫu thẩm mỹ chẳng hạn. Xóa chỗ này, bơm chỗ nọ, lóc chỗ kia. Nhưng nhức mỏi vẫn cứ nhức mỏi, loãng xương vẫn cứ loãng xương, tim mạch vẫn cứ tim mạch... Cơ thể ta cứ tiến triển theo một "lộ trình" đã được vạch sẵn của nó, không cần biết có ta! Mà hình như, càng nguyên rùa, càng bất mãn với nó, nó càng làm dữ. Trái lại nếu biết thương yêu nó, chiều chuộng nó một chút, biết cách cho nó ăn, cho nó nghỉ, biết cách làm cho xương nó cứng cáp, làm cho mạch máu nó thông thoáng, làm cho các khớp nó trơn tru thì nó cũng sẽ tử tế với ta hơn. Anh chàng Alexis Zorba nói: "Cũng phải chăm nom đến thân thể nữa chứ, hãy thương nó một chút. Cho nó ăn với. Cho nó nghỉ với. Đó là con lừa kéo xe của ta, nếu không cho nó ăn, nó nghỉ, nó sẽ bỏ rơi mình ngang xương giữa đường cho mà coi." (Nikos Kazantzaki). Từ ngày biết thương "con lừa" của mình hơn, tử tế với nó hơn, thì có vẻ tôi... cũng khác tôi xưa. Tôi biết cho con lừa của mình ăn khi đói, không ép nó ăn lúc đang no, không cần phải cười cười nói nói trong lúc ăn. Món gì khoái khẩu thì ăn, chạy mận gì cũng tốt. Cá khô, mắm ruốc gì cũng được, miễn là đừng nhiều muối quá! Một người cô tôi "ăn không được", ăn "không biết ngon" vậy mà vẫn béo phì, đi không nổi, là bởi vì các con thương bà quá, mua toàn sữa Mỹ mắc tiền cho uống! Sữa giàu năng lượng, nhiều chất béo bổ quá, làm sao còn có thể ăn ngon, làm sao không béo phì cho được? Giá nghèo một chút thì hay hơn! Cá kho quẹt, rau muống mà tốt, miễn bà ăn thấy ngon, thấy sướng! Tôi cũng biết cho con lừa của mình ngủ hơn. Ngủ đầy giấc, đủ giấc. Ngủ đủ giấc là cơ hội tốt nhất cho các tế bào não phục hồi, như sạc pin vậy. Sạc không đủ mà đòi pin ngon lành sao được! Bảy trăm năm

trước, Trần Nhân Tông viết: “Cơ tắc xan hề khốn tắc miên!”. Đói đến thì ăn, mệt ngủ liền, trong bài Cư trần lạc đạo, ở đời mà vui đạo! Ông là vị vua nhà Trần sớm nhường ngôi cho con, lên tu ở núi Yên Tử, Tổ sư thiền phái Trúc Lâm. Tu hành như vậy mà khi quân Nguyên xâm lấn nước ta, ông liền xuống núi, ra tay dẹp giặc, xong, phải tay lên núi tu tiếp!

Mỗi người có đồng hồ sinh học của riêng mình, không ai giống ai, như vân tay vậy, cho nên không cần bắt chước, chỉ cần lắng nghe mình. Phương pháp này, phương pháp nọ của người này người kia bầy vẽ chẳng qua cũng chỉ để tham khảo, nắm lấy nguyên tắc chung thôi, rồi áp dụng vào hoàn cảnh riêng cụ thể của mình, tính cách mình, sinh lý mình. Phương pháp nào có sự ép buộc cứng nhắc quá thì phải cảnh giác!

Cũng nhớ rằng tới tuổi nào đó tai cũng sẽ bắt đầu kém nhạy, mắt bắt đầu kém tinh, đầu óc bắt đầu kém sắc sảo. Tai kém nhạy để bớt nghe những điều chướng tai. Mắt kém tinh để bớt thấy những điều gai mắt. Đầu óc cứ sắc sảo hoài ai chịu cho nổi! Tuy vậy, tai kém mà muốn nghe gì thì nghe, không thì đóng lại; mắt kém mà muốn thấy gì thì thấy, không thì khép lại. Thế là “căn” hết tiếp xúc được với “trần”. Tự dung không tu hành gì cả mà cũng như tu, cũng thực tập ung vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm!

Rồi một hôm đẹp trời nào đó ta còn có thể phát hiện mắt mình chẳng những nhìn kém mà còn thấy những ngôi sao lấm chấm, những lốm đốm hoa trên bầu trời trong xanh vời vời kia. Nếu không phải do một thứ bệnh mắt nào đó thì đây hẳn là hiện tượng thoái hóa của tuổi già, nói nôm na là xài lâu quá, hết thời hạn bảo hành. Cái mà người xưa gọi là “hoa đốm hư không” chính là nó. Tưởng hoa đốm của trời, ai dè trong mắt mình! Chính cái “tưởng” của ta nhiều khi làm hại ta. Biết vậy ta bớt mắt thì giờ cho những cuộc tranh tụng, bớt tiêu hao năng lượng vào những chuyện hơn thua. Dĩ nhiên có những chuyện phải ra ngô ra khoai nhưng cái cách cũng đã khác, cái nhìn đã khác, biết tôn trọng ý kiến người khác, biết chấp nhận và nhìn lại mình.

Khi 20 tuổi người ta băn khoăn lo lắng không biết người khác nghĩ gì về mình. Đến 40 thì ai nghĩ gì mặc họ. Đến 60 mới biết chả có ai nghĩ gì về mình cả! Tóm lại, chấp nhận mình là mình và từ bi với mình một chút vậy!

BS Đỗ Hồng Ngọc

Người viết thiền nghĩ BS Đỗ Hồng Ngọc khuyên chúng ta rằng: “Mình có từ bi với mình trước, chăm lo sức khỏe của mình trước, thì mới có thể mở lòng từ bi thương đến người khác, mới có thể mở rộng trái tim của mình mà tha thứ lỗi của người khác được

“Một người mà không thể từ bi với chính mình thì làm sao có thể từ bi với người khác được” -

BS Đỗ Hồng Ngọc đã nói thế.

Cảm ơn BS Đỗ Hồng Ngọc

Xin mời quý bạn đọc thêm một câu chuyện về lòng từ bi do thầy Thích Tánh Tuệ chuyển chia sẻ. Kính cảm niệm công đức Thầy Thích Tánh Tuệ.

Đợi khi tôi giàu tôi sẽ giúp

Khi gặp một người nghèo khổ đang cần giúp đỡ, bạn sẽ làm gì?

Có không ít người suy nghĩ thế này: “Đợi mình giàu có mình sẽ giúp”, nhưng cuối cùng mấy ai thực hiện được lời hứa đó? Đọc câu chuyện dưới đây và cùng suy ngẫm!

Một lần vị lão thiền sư dẫn theo một tiêu đồ đệ đi hóa duyên ở một vùng nọ. Trên đường, hai thầy trò họ gặp một bà lão ăn mày tàn tật, vị lão thiền sư nói với tiêu đồ đệ: “Con hãy lấy chút lương khô và số ngân lượng còn lại cho bà lão kia đi!”

Tiêu đồ đệ nghe xong, trong lòng cảm thấy không thoải mái, không tình nguyện nhưng vẫn miễn cưỡng làm theo lời lão thiền sư.

Lão thiền sư thấy vậy liền nói: “Sinh tử và công đức chỉ ở một niệm. Chỗ ngân lượng và lương khô này đối với chúng ta mà nói thì chẳng qua cũng chỉ là tạm thời duy trì cuộc sống mà thôi. Nhưng đối với thí chủ đây thì lại là vật cứu mạng đấy”.

Tiểu đồ đệ nghe xong, có điều hiểu có điều chưa hiểu liền nói: “Su phụ dạy bảo, con xin ghi khắc trong tâm. Đợi đến lúc con tích được nhiều tài vật cho nhà chùa rồi, con nhất định sẽ cứu giúp những người dân nghèo khổ”.

Lão thiền sư nghe xong, không nói gì chỉ lắc đầu thở dài. Mấy năm sau, ông viên tịch và để lại cho tiểu đồ đệ một lá thư, trong lòng vẫn còn chút phiền muộn.

Tiểu đồ đệ sau này trông nom ngôi chùa và không ngừng quyên góp được nhiều tiền của. Từ một ngôi chùa nhỏ cũ nát, tiểu đồ đệ đã xây dựng thành một ngôi chùa rộng rãi, khang trang.

Tiểu đồ đệ nghĩ thầm: “Sau khi việc xây dựng hoàn tất, mình nhất định sẽ nghe theo lời dạy bảo của sư phụ đi cứu tế những người dân nghèo”.

Nhưng sau khi ngôi chùa được xây dựng xong, tiểu đồ đệ lại nghĩ: “Đợi đến khi ngôi chùa được mở rộng hơn nữa một chút, mình sẽ đi cứu tế làm việc thiện cũng không muộn!”

Thời gian thấm thoát trôi qua, tiểu đồ đệ khi xưa đã trở thành một ông lão 80 tuổi, ngôi chùa đã trở thành một ngôi chùa trăm gian, tường vách sáng lạn. Nhưng mấy chục năm qua, tiểu đồ đệ luôn bận rộn với việc quyên góp tiền xây dựng chùa, quên mất việc cứu tế. Vì vậy, ông vẫn chưa thể làm được một việc thiện tích công đức nào. Trước khi lâm chung, ông chợt nhớ đến bức thư của sư phụ năm xưa. Ông chậm rãi mở thư ra, chỉ một dòng chữ đập ngay vào mắt khiến ông chấn động: “Giúp người một lần, hơn hẳn tụng kinh 10 năm!”

Tiểu đồ đệ năm xưa không khỏi trào nước mắt và hối tiếc khôn cùng, nhưng ông đã không còn chút thời gian và sức lực nào để làm được việc cứu tế người khác nữa. Tiểu đồ đệ lâm chung, hai khóe mắt vẫn giàn giụa nước mắt.

LỜI BÀN:

Kỳ thực, việc giúp đỡ người khác không nhất thiết phải đợi đến lúc bản thân có đầy đủ khả năng, tiền bạc.

- Chúng ta phải biết rằng, cứu giúp người khác ngay cả khi mình chưa đủ khả năng mới thật ý nghĩa.

Làm việc thiện, giúp đỡ người khác là tùy thời, tùy chỗ mà thực hành chứ không phải đợi đến lúc mình có đủ khả năng. Rất nhiều khi chúng ta lấy “khả năng chưa đủ” để không giúp đỡ người khác, thực ra đó chỉ là một cái cớ để che giấu tâm ý thật của bản thân mà thôi!

--- Hãy nhớ câu: "**Của ít Lòng Nhiều!!**"

Từ Tâm

Namo Buddhaya

Như vậy, đầu Năm Mới chúng ta học được hai chữ Từ Bi để mở đầu cho một nếp sống mới tốt lành hơn năm cũ đã qua. Bạn vui chứ nhỉ?

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 449-ORTB 866-1219)

Năm Mới

Năm mới năm mẹ biết chúc sao?
Chúc chị em ta luôn có nhau
Vấn chương thơ từ nghìn muôn về
Sáng tác miễn man vạn sắc màu.

Năm mới năm mẹ xin chúc giàu
Giàu lòng giúp đỡ kẻ khổ đau
Giàu khí chia sẻ cùng nhân thế
Giàu theo đúng nghĩa vẫn ước ao.

Năm mới năm mẹ xin chúc vui
Đầu năm resort, cuối năm cruise
Chơi quên ngày tháng, quên tuổi tác
Yamaha tiến mãi không... lùi!

Năm mới năm mẹ xin chúc say
Say tình bạn hữu, tay trong tay
Muộn phiền bất hạnh như sương khói
Danh lợi đời người tựa áng mây.

Năm mới năm mẹ xin chúc lành
Nhà thơ yên ấm, tâm thơ an
Gia đình nhu thuận, đời bình lặng
Hạnh phúc trong đời mắt long lanh.
Thủy M

Năm mới năm mẹ chúc thật nhiều,
Toàn là những lời chúc đáng yêu,
Quả đầu năm Thủy M gọi đến,
Thầy lòng hạnh phúc biết bao nhiêu.
NTTD

Tình

Năm mới năm mẹ chúc chữ tình
Tình yêu thế giới được an bình
Tình yêu trai gái luôn bền vững
Thần hữu, gia đình thâm thiết tình.
PThủy

An

Năm mới năm mẹ chúc chữ an
Chúc cho em, chỉ được an nhân
Thần tâm an lạc mười hai tháng
Mỗi phút từng giây được tình an.
Sao Khuê

Lời Chúc Đầu Năm

Năm mới năm mẹ xin chúc nhau
Chúc cho tình bạn được bền lâu
Chúc cho sức khỏe không suy giảm
Chúc suốt năm vui chẳng vương sầu.
Hồng Thủy IV

CHÚC ĐẦU NĂM

Đầu năm xin chúc vạn điều may,
Quanh năm sáng tác thật hằng say.
Chị em bè bạn tình thương mến
Tâm sự buồn vui tay nắm tay.
Ngọc Hạnh

May

Năm mới năm mẹ xin chúc may
Xuân về nào nữa vạn hoa khai
Bắc Nam em chỉ dang tay nắm
Hạnh phúc ta cùng nhập chén say.
Minh Nguyệt

TÀI

Năm mới năm mẹ chúc chữ tài
Tài hoa, tài sắc mãi không phai
Chung lòng, kết chặt dây thân ái
CổGaiViet luôn vững tiến hoài.
Tương Dung

GỞI NẮNG

Ai dạo ngoài kia tuyết lạnh buồn
Tìm ai tìm giữa tuyết trời đông?
Nghe lòng giá buốt đơn côi quá
Làm lủi một mình tuyết mênh mông!

Năm Tuất ra đi tiễn biệt rồi
Biết phận nên không nói một lời
Dầm trong mưa tuyết tình xa vắng
Âm thầm lặng lẽ lúc chia phôi!

Hình như Xuân sắp đến nơi nao

TÂN NIÊN Ở QUÊ NHÀ

Diên Hồng ai người triệu tập?
Tân niên, ai người ngâm ngùi?
Chuyện buồn nước nhà tới tập
Bao nhiêu nút thắt rối nùi.

Đảng rước giặc **tiền** vào **cấp**
Cấp mau, **tiền** mạnh độc quyền
Cộng Việt tình nguyện dâng hiến
Cộng Tàu tự đắc dĩ nhiên!

Cộng đảng ham quyền, mê lộc,
Dân tình ta thán oan khiên.
Mỵ dân: “Giảm nghèo, xóa đói”
Kết quả? Đói nghèo triền miên!

Cộng sản nào cũng “**cấp tiền**”
Bán cả đất nước vì **tiền**
(Từ Nam **tiền**, miền Bắc **cấp**)

Ngàn hoa tươi thắm nở cành cao
Tuyết trắng hững hờ rơi rơi mãi
Chẳng biết tình Xuân đang xôn xao?

Nơi ấy co ro đông lạnh lùng
Bên này hoa bướm đón Xuân sang
Gởi vạt nắng hồng mong sưởi ấm
Một chiều giá rét tuyết mùa đông!

Phạm T. Minh Hưng

Thương dân vượt ải truân chuyên!)*

Ác đảng **cấp, tiến** hãnh diện
Lương dân truân chuyên, thụt lùi
Láo chuyên trên trời, dưới biển
Đất liền giặc **tiến**, đảng **lui!**

Cấp tiến: tiến, cấp. Ai cấp?
Ý Nga, 1.1.2019

*Nam tiến: sau 30.4.1975 Bắc Việt cưỡng chiếm miền Nam VN xong là vào cướp hết của chở ra Bắc.